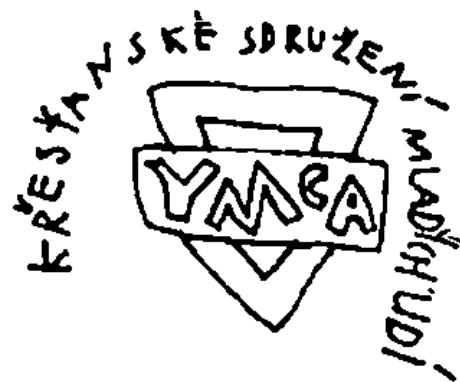
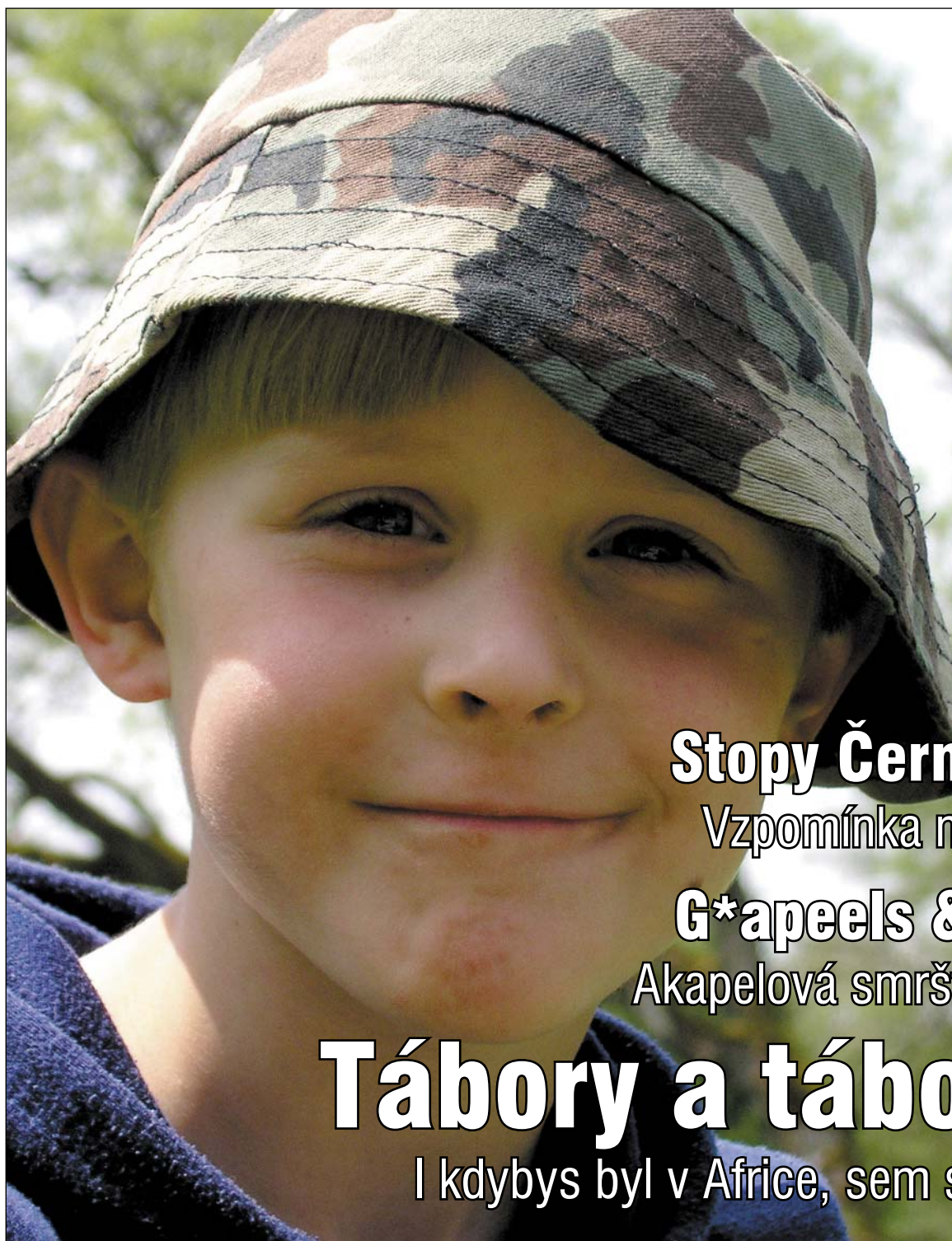

PROTEIN

měsíčník YMCA v ČR, květen 2006, ročník VIII

15 Kč / 0,5 €

Stopy Černého vlka

Vzpomínka na Joe Firsta

G*apeels & VocKap

Akapelová smršť z Vinohrad

Tábory a táborníci

I kdybys byl v Africe, sem se vrátíš rád

Památník na ostrově Brownsea (UK), kde v r. 1907 proběhl první organizovaný tábor v historii.

REDAKCE

Aneta Hynková
Jaroslav V. Hynek

SPOLUPRACOVNÍCI

Vojtěch Berger
Štěpán Černý
Veronika Kočová
František Kroužil
Petra Pastirčáková
Madla Rounová
Dominik Zunt

TISK

Josef Sedláček - Sprint servis
Papírenská 25, Praha 6

ADRESA REDAKCE

Protein
YMCA v ČR - ústředí
Na Poříčí 12
115 30 Praha 1
telefon: 224 872 004
e-mail: protein@ymca.cz
website: <http://www.protein.ymca.cz>

Právo redakční úpravy vyhrazeno.
Články neprocházejí žádnými korekturami.

Registrační číslo MK ČR E 14324
Uzávěrka: 20. 4. 2006
Uzávěrka příštího čísla: 20. 5. 2006

Young Men's Christian Association

„Aby všichni jedno byli...“ (Jan 17, 21)

YMCA je křesťansky orientované, dobrovolné, nepolitické a neziskové sdružení, které usiluje o plnohodnotný život mladých lidí.

Jméno YMCA je zkratkou anglického názvu „Young Men's Christian Association“, jehož českým ekvivalentem je dnes pro YMCA „Křesťanské sdružení mladých lidí“.

YMCA vznikla v roce 1844 v Londýně a v České republice (tehdejší Československu) začala působit v roce 1919.

Dnes je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která ve 124 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla, prostřednictvím společenství a programů otevřeným všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického či náboženského přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností.

YMCA je hnutím služby a pomoci. Po celém světě má asi 40 milionů členů.

V České republice pracuje YMCA ve 29 pobočkách, které jsou kolektivními členy YMCA v ČR. Jsou to:

Oikumené – Akademická YMCA, YMCA Braník, YMCA Brno, YMCA České Budějovice, YMCA DAP, YMCA Děčín, YMCA Hradec Králové, YMCA Husinec, YMCA Jindřichův Hradec, YMCA Klatovy, YMCA Krnov, YMCA Letohrad, YMCA Liberec, YMCA Setkání, YMCA Mělník, YMCA Neveklov, YMCA Olomouc, YMCA Open, YMCA Orlová, YMCA Ostrava, YMCA Ostrava–Poruba, YMCA Polička, YMCA Praha, YMCA Strmilov, YMCA Třebechovice, YMCA T.S., YMCA v Ústí nad Labem, YMCA Znojmo a YMCA Živá rodina.

Milí čtenáři,

není pochyb o tom, že táboření je fenoménem, který v jistém věku nadchne snad každého kluka i dívku. Nicméně jsou mezi námi tací, kterým chvíle na louce, v lese, u vody či táborového ohně vstoupily do života natolik, že se rozhodli sami takové zážitky pomoci zprostředkovat svým a nejen svým dětem. Říká se jim vedoucí, vůdcové, náčelníci, nátělníci, členky a všelijak jinak. V každém případě jsou to lidé, kteří vstupují významným způsobem do života dětí a mladých lidí a mají vliv na budování jejich vztahu ke světu, lidem i sobě samým. Možná si řeknete, že mnohem větší vliv má rodina a škola. Bezesporu tam tráví více času, ale tábor je obdobím, které je právě něčím výjimečným, děti jej prožívají velmi intenzivně a hodně vstřebávají. Pokud je tedy tábor dobře veden, má jasný cíl a program, pak může být pro dítě velkým přínosem – vkladem do života.

Toto číslo může sloužit jako zdroj inspirace a motivace právě pro ony vedoucí, ve velké většině dobrovolníky, kteří se v dnešní době chovají pro někoho možná nepochopitelně a v rámci své dovolené se nejedou vyplácet k moři, ale věnují ji starosti o děti na táboře, berou na sebe odpovědnost za jejich zdraví, za celou organizaci, administrativu a vše s tím spojené. Proč to ti lidé dělají, napadne možná někoho... Jsou to nesvéprávní šílenci? Dobrovolně a zdarma na sebe vzít takovou odpovědnost. Ne, jsou to lidé, kteří si uvědomují význam této práce, někdy splácí to, co sami v dětství prožili, jindy jde o čisté racionální pohnutku užitečnosti a podílu na dobré věci. V každém případě to i jim samotným něco dává, shrňme všechny krásy práce pro druhé do sousloví: radost z radosti dětí. Většina vedoucích vám ale také řekne, že přestože přijíždějí ze své táborové dovolené vysílení péčí o děti, jsou více odpočatí, než kdyby se slunili u moře. Milí vedoucí (nejen ymkařští), díky předem za letošní tábory.

V čísle však najdete, jako vždy, i něco mimo hlavní téma. Samozřejmě a tradiční vojtovku, ale i další zajímavé kousky. Například zprávu z vrcholné události letošní gospelové scény u nás – společné vystoupení G*apeels a VocKap, z počátku se zdálo, že budeme moci předložit jen drobný, ale jak se později situace vyvinula, i podstatný úspěch v pátrání po autorovi naší tučtové detektivky O. Člupkovi, zprávu z retreatu Oikumené–Akademické YMCA či článek s poučením o soutěži papírových modelářů z YMCA Ostrava.

Zkrátka, další Protein je na světě, čerpejte z něj a dělte se!

J. V. Hynek

Hlavní příspěvky

- 3 Weekend v zeleném**
s.n.
- 4 Tábory a táborníci**
Petr Chlápek
- 11 Chvála Vlčice**
JeDen a tentýž auktor
- 12 Stopy Černého vlka**
Ivo
- 13 Vzpomínám na doby zašlé...**
Joe First
- 16 Zločin v VI. patře**
redakce
- 18 Proč táboření organisované?**
L. Vojtěch
- 20 Táboření ve světě YMCA**
Dominik Zunt
- 23 Prohrát znamená více než vyhrát**
Martin Svoboda
- 24 G*apeels & VocKap**
Jaroslav Vojta Hynek
- 26 Ke dni narození Edvarda Beneše**
s.n.
- 29 Alternativa**
Bedřich Nikodém a Karel Kozel
- a mnoho jiného...

YMCA v Československu

Ústředí, Praha II., Na Poříčí 12

Březen 1938

Vážený pane!

Přečíst tento dopis až do konce, prohlédnout si připojené fotografie nebude pro Vás bez užitku. Nenabízíme v něm sice žádné výhodné koupě, ale informujeme Vás o životě značné části československé mládeže. A v roce 20letí republiky, v roce, v němž se začíná se speciální výchovou mladých lidí k zdatnosti, odvaze, životnímu optimismu a mravní pevnosti, zamyslete se jistě častěji nad našimi hochy i dívkami, kam směřují, jací vyrůstají, kdo je ovlivňuje a vede? Musí Vám na tom záležet, vytváří se tak historická skutečnost také pro Vaše děti, pro děti Vašich přátel – vždyť především v mladých lidech tvoří se budoucnost našeho státu.

Ymka, která se jako jedna z prvních organizací světového významu postavila kladně za náš stát, může se ku 20letí republiky vykázat úspěšnou a co do všestrannosti snad jedinečnou výchovnou prací mezi mladými lidmi a zvláště hochy.

Všimněte si na příklad našich táborů. První letní tábor Čsl. Ymky byl založen v r. 1921 na Sázavě. Dnes je jedním z největších trvalých táborů ve střední Evropě a se svolením zesnulého presidenta–Osvoboditele nese jméno

„Masarykův letní tábor Ymky na Sázavě“.

Byl vzorem pro dalších 11 táborů Ymky pro hochy a také pro náš tábor pro dívky; uplatnil se však též jako příklad mimo rámec Ymky. Můžeme právem tvrdit, že Čsl. Ymka dala vznik instituci trvalých letních táborů v ČSR., což je velký přínos do života čs. hochů i dívek.

Masarykův letní tábor Ymky na Sázavě před r. 1929.

FOTO: ARCHIV YMCA

Cílem, kterého dosahují tábory Ymky, není pouhá rekreace. Dobře školení ředitelé táborů spojují se sportem a cvičením výchovu k ukázněnosti, zodpovědnosti a mravnímu zdokonalení, vše v rámci zásad Ymky. Z některých opětovných mladých návštěvníků táborů po pečlivé přípravě vybírají se vůdcové, kteří pomáhají řídit a vést účastníky táborů; je to dobrá škola samostatnosti a rozhodování, škola vůdcovství demokratického.

Poskytujeme více než rekreaci, vyžadujeme však také na mladých lidech ochotu ke službě, smysl pro kázeň a řád na křesťanské bási. A věřte, že naši hoši oceňují tento rozdíl mezi tábory Ymky a jinými, což potvrzují svou věrností: v 10 letech jako student poprvé v našem táboře, ve 24 letech jako doktor práv naposledy – a mnozí jiní po řadu let přicházejí a pochopují tak, že naše mládež nejde jen za nejzábavnějším programem a nejsnazším způsobem života.

2.683 účastníků měli jsme v létě 1937 v našich táborech, velmi mnozí musili být pro nedostatek místa odmítnuti.

Instituce táborů tohoto druhu není jediným přínosem Ymky do kulturního a ideového života našeho státu. Zavedení studentských konferencí s diskusní methodou, zřizování dětských hřišť a rekreačních středisek, zpopularisování her (volley-ball, basketball, lukostřelba), cvičené záchranné sbory při koupání v přírodě, zdomácnění svátku matek, vánočního stromku s veřejnou sbírkou (poprvé Ymka v Olomouci 1919), kluby maminek, večery otců a synů, besídky pro děti z rodin bez vyznání – to vše přinesla Ymka ve 20letí naší republiky.

Nemusíme snad ani připomínat, že také pro mnohá vojenská zátiší byly vzorem vojenské domovy Ymky.

Debatních večerů, přednášek, kursů, skupin, schůzí a seminářů zúčastnilo se v r. 1937 42.359 návštěvníků. Měli jsme kromě toho učňovské besídky a kursy ve 12 městech, vyučovali jsme v širokém rozsahu na př. v Praze záchraně tonoucích. Čtenářské besídky, Živé noviny, diskusní kluby, jazykové a jiné kursy, vše přístupné zdarma nebo za nepatrný režijní příspěvek, zasáhly široký okruh naší mládeže.

Rušný ideový život v našich střediscích umožnil, že hoši a mladí lidé přes výchovné cíle a mravní základ veškeré činnosti v Ymce zůstávají nám věrni a počet mladých členů stále povlnně stoupá; za to vděčíme také jednomu zvláštnímu zřízení, které vyznačuje v našich poměrech Ymku: je to instituce sekretářů, stálých, cílevědomě školených pracovníků, jejichž zkušenosti a účelné vzdělání se vždy lépe uplatňuje při provádění ideového, kulturního i tělovýchovného

Weekend v zeleném

je jistě lepší a příjemnější, než weekend v Praze. A kolektivní rekreace je podle nejnovějších výzkumů to nejužitečnější na světě.

Výbor bydlicích P. YMCA je si toho plně vědom, a proto pořádá pro ubohé měšťáky – členy YMCA – skvělý zájezd na Sázavu. Dne 2. května v sobotu, asi ve 2 hodiny odpoledne, předjede před ústřední portál Pražské YMCA přepychový vůz General Motor Truck pro 30 osob a umístí tento počet Ymkařů s jejich dámami ve svém vzdušném vnitřku, rozjede se plynulým tempem směrem k Benešovu a pak dál a dál – až do Soběšína. Když půjde všechno dobře, můžeme tam za dvě hodiny být. Počet účastníků tím ovšem není omezen.

To znamená ještě čtyři hodiny slunce do soumraku, protože tábor na Sázavě je krásně ekonomicky položen. A večer ovšem nádherný Wild West táborák s veselým a vtipným programem á la Open–House a Reprezentační večer!!!!

Nocleh bude patrně ve velkých budovách, v kanadské chatě a loděnici. Ráno budiček skřívánčím zpěvem z blízkých lesů a potom nezbytná nejnutnější toileta ledovou vodou, jež je blahoslavena, neb rozumu nekalí. A pak celý, krásný, jarní,

programu. To je též důležitý a ještě stále málo oceňovaný přínos Ymky v oboru výchovných, na dobrovolném základě organizovaných institucí.

Doplňujeme naši zprávu ještě poukazem na sociální činnost Ymky. V uplynulém správním roce věnovali jsme

Kč 226.120.–

na stravování, noclehy, ubytování, ošacení a pomoc při hledání zaměstnání většinou mladým, pomoci potřebujícím mužům a z části i dívkám.

Věříme, že tato činnost zaslouží Vaší podpory. Nemůžete vydati své peníze účelněji, než k podpoře instituce, která s tak všestranným, výchovným a sociálním programem pracuje mezi těmi, kdož nejvíce opory a pomoci potřebují, mezi mládeží.

Jsmo daleci diletantismu; Vašeho daru bude použito na práci trvalou, účelnou a hospodárně vedenou, jejíž úspěšnost je ověřena výsledky.

Prosíme, použijte přiložené složenky!

*Za Ústřední výbor YMCA v Čsl.
Dr. A. Lukl, předseda, Ing. V. Havel, jednatel, a další
(Dopis je uložen v archivu YMCA v ČR, Na Poříčí 12.)*

FOTO: ARCHIV YMCA

májový den ve zdravém prostředí a jasném vzduchu. Co tomu říkáte???

Ten zájezd vás přijde s jízdným a noclehem asi na 30 (třicet) korun. A nyní řekněte sami: Není to skvělé? Přihlašte se raději hned – máme jen třicet míst v autokaru, ostatní musí použít služeb ČSD a nemáme v úmyslu se v autu tlačit. Zálohu 10 Kč zaplatte ve členské kanceláři.

s.n.

(Převzato z Tep pražské Ymky, 8, 1936, 7, s. 2–3.)

ANKETA 05/2006

Jaká je podle Vás přiměřená cena klasického tábora pro dítě na 14 dní?

1 500 Kč	 (22 hl.)
1 800 Kč	 (23 hl.)
2 100 Kč	 (35 hl.)
2 400 Kč	 (54 hl.)
2 700 Kč	 (28 hl.)
3 000 Kč	 (15 hl.)
více Kč	 (15 hl.)

Celkem hlasovalo: 192

Zdroj: www.protein.ymca.cz

Tábory a táborníci

*„V duchu stále vidím Vás všech 413 umučených,
popravených a na bojištích druhé světové války padlých
Sázavanů, zas jak kolem vlajky s námi stojíte. Zemřeli
jste, abychom my žili. Nechtěje náš život i naše konání
hodno Vaší velké oběti.“*

Joe First

Jak se osvědčila výchova v Ymce?

Jestliže tedy chceme hodnotit nějakou organizaci, která se zabývá prací s mládeží, budeme především hodnotit její výsledky. V případě Ymky jako celku jde tedy v období první republiky především o výchovu k demokracii. Pokud se dá ymkařská výchova hodnotit jako pokus o získání mladých lidí pro své ideály, tj. demokratickou společnost, pak se skutečně osvědčila dokonale.

Svým počtem nevelká organizace (několik stovek členů) si dokázala získat přední místo nejenom na domácím poli, ale rovněž se stala velmi respektovaným a vyhledávaným partnerem mezinárodních jednání. Dá-li se pak hodnotit také věrnost demokratickým zásadám, pak ochota k obětem (i na životech) u členů dalekosáhle předčila podobné (nejen studentské) organizace v zemi.

Generace vychovaná touto sekci Ymky (*AY – pozn. red.*) se projevila v rámci mládežnických organizací jako společensky a politicky nejvěrnější duchu meziválečného ideového programu (masarykismu). V rámci této skupiny zaměřené na studentstvo se podařilo vyzdvihnout do popředí nejkvalitnější tradice prvorepublikového Československa. Mezi tyto tradice rozhodně patří silný smysl pro demokratičnost jednání (diskuse a připuštění všech zainteresovaných stran) a dále humanismus, kterým se zvláště v 30. letech naše republika ostře odlišovala od většiny okolních fašizujících se států.

Nejzřetelněji se ovoce výchovy Ymkou ukázalo v době bezprostředního ohrožení státnosti a národní svébytnosti (1938–45) a pak opět v době nastupující zvláště komunistické moci (1948–1951), než byla definitivně zakázána¹ jako celek. Podíl studentů a členů tohoto výběrového uskupení na protifašistickém odboji a počet zatčených a zabitých je toho velkým důkazem.

Je třeba na tomto místě zmínit, že proklamativní charakter AY (publikování, pořádání konferencí, přednášek aj.) zavazoval toto studentské hnutí k „vydání počtu“ ze svých proklamací o demokracii, zodpovědnosti za společnost a aktivním křesťanství. V těžkých dobách stupňujícího se tlaku na společnost přijalo vedení AY jasný postoj. To jí vyneslo velký kredit, ale také mnoho přímých nepřátel. Krize společnosti vynáší na povrch vůdce.

Typicky český, u kořene reformační, důraz na Pravdu a (sebe)kritiku se ve vůdčích postavách tohoto hnutí dokonale naplnil, byť byl často zabalen v sekulárním rouše. Křesťanství,

právě proto, že bylo české, bylo v prostředí hyperkritického českého antiklerikalismu nuceno o to poctivěji prohledávat životní prostor pro vysazení nového semene. Tím se dostávalo křesťanství v podání ymkařů s Masarykem dále, než tomu bylo kde jinde. Dál se ale také dostával důraz na ideály, které platí na celém světě a pro každého člověka bez rozdílu. Humanismus s křesťanstvím. Prostřednictvím Ymky se mládež směle přiváděla od rukou Masarykových k rukám Rádlovým, aby se přes Šimsu, Hromádku a jeho žáky (Hejdánek, Trojan, Komárková, J. Šimsa aj.) postavila v dobách ohrožení konečně na vlastní nohy. K tomu, aby vštěpované ideje T. G. Masaryka nebyly vyprázdněny, přispěl fakt, že na mladé lidi působily v Ymce (AY) výjimečné osobnosti.

Nepřekvapuje proto, že v očích pamětníků – evangelíků se veškeré dění okolo Ymky scvrkává do podoby AY. To není zcela objektivní. Nebylo by spravedlivé zapomínat na činnost mnoha členů a sympatizantů velké Ymky a jejich sdružení po celé republice, kterých bylo na stovky a do odboje se aktivně zapojili či se podíleli na jeho podpoře, ale v publikacích typu Křesťanské revue na ně nikdo nepamatoval. Nesmí se zapomínat na jména těch, kteří byli za války vězněni či zabití, ale nebyli přímo z AY. Jiné údaje² uvádějí počet obětí ze strany účastníků letních táborů na několik stovek padlých či vězněných. Celkový okruh těchto odvážných a obětavých ymkařů tedy bude jistě o mnoho větší.

Jak napovídají jmenné seznamy táborových almanachů,³ největší početní ztráty po válce zaznamenaly chlapecké a táborové skupiny Ymky. Šlo o účastníky letních táborů, kteří se k Ymce svými postoji za války silně přihlásili, o chlapce i o dívky. Sekretáři z pražské Ymky pracující s chlapci (v čele Joe First) měli v plánu postavit v areálu Masarykova tábora na Sázavě u Soběšína pomníček všem zhruba třem stovkám (*413 – pozn. red.*) obětí. Jejich přátel je po válce velice postrádali. K realizaci tohoto čestného úkolu jim již nebyl

Masarykův letní tábor Ymky na Sázavě.

FOTO: ARCHIV YMCA

Letní tábor Nižbor.

FOTO: ARCHIV YMCA

dán dostatek času.⁴ Přesto se na číselném odhadu tohoto jediného tábora dá odhadnout, jakých ztrát na životech poměrně mladých lidí⁵ dosahovala celá YMCA se všemi svými podsekcemi (AY, SČME, sportovní, klubové a jiné sekce). YMCA se tak stává organizací s největšími ztrátami na životech svých členů, a to hned po židovské obci, což je pro současného badatele zjištění velmi překvapující.⁶

Ymkaři se v poválečných zmatených letech chtěli přihlásit k odkazu svých padlých, žáků Masarykových a Rádlových. Tehdy ale také chtěli na jejich životě a smrti ukázat, že je YMCA schopná dávat společnosti kvalitní jedince, kteří jsou ochotni svou víru v absolutní Boží svrchovanost brát zcela vážně a to až do krajnosti. YMCA chtěla po čtyřech letech přerušené práce navázat na své nejlepší tradice, a tak to učinila prostřednictvím svých padlých.

O nekomunistickém odboji existuje několik studií z doby poválečné (především V. Černý). V poslední době rovněž roste o tuto problematiku zájem mezi ymkaři samotnými (viz kniha o Jaroslavu Šimsovi z roku 2003). Všechny tyto texty shodně hodnotí roli Ymky jako významnou.⁷

Petr Chlápek

(Výtah z diplomové práce autora YMCA a její význam pro českou společnost, ved. práce: prof. PhDr. N. Řejchrtová, Katedra církevních dějin ETf UK, Praha 2004, s. 168–173.)

Poznámky:

¹ Oficiálně se YMCA a AY samy od sebe rozešly, a tím pádem nebyli jejich členové vystaveni perzekucím. Ve skutečnosti ale hrála formulace „dohodli na rozpuštění“ v roce 1968 velkou roli.

² Jen jediný chlapecký tábor Ymky na Soběšíně uvádí ve svém poválečném sborníku počet okolo 300 svých padlých účastníků (viz Almanach Masarykova letního tábora YMCA, 1946.). Taková jména jako Miloslav Kohák, manželé Smakalovi, Jan Uher a velký počet těch, na

něž by taktéž nemělo být zapomenuto, teprve čekají na vytažení z archivů. To je úkolem jiného badatele.

³ Viz několik dochovaných almanachů ze soukromých sbírek tehdejších účastníků a z archivu Ústředí YMCA v ČR, Letní tábory – Sázava.

⁴ Teprve na výročním setkání dnešních seniorů YMCA v září 2003, na sázavském Masarykově táboře YMCA, došlo k slavnostnímu umístění pamětní desky na jejich počest. Není však opatřena jmény.

⁵ Nejstarší účastníci táborů YMCA mohli mít po absolvování prvorepublikových táborů maximální věk do 25–30 let.

⁶ K tomuto šokujícímu závěru došla ve své studii o Ymce Jiřina Šiklová.

⁷ Z pochopitelného důvodu byl tento odboj po roce 1948 zcela ignorován ba přímo vytěšňován. Historická věda zkoumala pouze odbojovou činnost komunistů a jiným skupinám nepřiznávala většího významu, byť byl poměr komunistů na odbojové činnosti podstatně menší, než jak se za to má dodnes.

Letní tábor Nižbor (archivní snímek).

FOTO: ARCHIV YMCA

Průlet tábořením YMCA

Z historie tábornictví

Snad každý byl někdy na táboře. Léto, slunce, kamarádi, vedoucí, voda, dobrodružství... ale i déšť, bláto, chybějící rodiče... To všechno k táborům patří. Kde se však myšlenka táborů vzala? Určitě děti běhaly po přírodě odjakživa, ale myšlenka potřeby tábora, jak ho známe dnes, začala zřejmě přicházet s dobou, kdy se lidé stále více přesouvali do měst a kontakt s přírodou ustupoval. První organizovaný tábor na světě zorganizovala YMCA v Anglii v roce 1907 pro 20 (některé zdroje uvádějí 22) dětí na ostrově Brownsea. Byl skautského typu a je zajímavé, že tato skupina – oddíl – pracuje v YMCA dodnes. Stala se také zárodkem světového skautingu, tedy i známé české organizace dětí a mládeže Junák.

Léta největší slávy zažilo tábornictví u nás zřejmě během první republiky. Už v roce 1921 měla YMCA 2 tábory – Masarykův na Sázavě u Soběšína a Orava na Slovensku, přímo pod Oravským hradem. V roce 1937 to už bylo 12 tábořišť. Kromě 2 zmíněných ještě Malé Karpaty, Veveří Bitýška u Brna (dnes Veverská), tábor Seton – Lubietová (B. Bystrica), Zdobnice v Orlických horách, Nižbor (Žloutkovice) mezi obcemi Nižbor a Žloutkovice na Berounce, Jablůnka v Beskydech, Hvězdov u Mimoně, Kummer u Mimoně, Vlčice u Staňovského rybníka a Devět mlýnů u Znojma. V létě r. 1937 je navštívilo 2 683 táborníků. Nedlouho poté však úspěšný rozkvět této činnosti přerušila druhá světová válka, kdy např. největší tábor YMCA – Masarykův na Sázavě – se stal táborem Hitlerjugend. Po válce se YMCA snažila táborovou činnost rychle obnovit, a tak proběhlo ještě několik sezon, ale padesátá léta přinesla nejen konec možnosti pořádat tábory, ale znamenala i ukončení činnosti celé YMCA komunistickým režimem.

Všechny tábory YMCA se vyznačovaly specifickým ymkařským duchem, vychovávaly děti a mladé lidi k samostatnosti, k pevnému charakteru, k tělesnému, duševnímu i duchovnímu rozvoji. Z táborů vždy vznikal tzv. Almanach, který zachycoval jeho průběh. Jednotlivé tábory měly i pečlivě vymyšlenou prezentaci, posuďte sami z dobových letáků:

„Horský tábor Ymky Orava – přednosti tábora: jedinečná poloha, horský vzduch, jehličnaté lesy, horské partie, množství jahod a malin, rybaření, vzorné vedení.“

„Veveří Bitýška – Letní tábor brněnské YMCA je v malebném údolí řeky Svratky, uprostřed lesů, chráněn od větru. Asi půl hodiny od hradu Veveří. (Vlakem neb autobusem 1 hod. z Brna.) Ideální místo na plování a veslování. Krásné výlety a exkurse. Učelná společenská budova. Organizovaný rekreační program. Odborné jazykové kursy. Opakování středoškolských předmětů. Učelné chaty, výborné stravování. Dobré prostředí. Zkušení vůdcové.“

Tábor YMCA Brno.

FOTO: YMCA BRNO

„Pojedte s námi do smavé české Kanady na krásnou dovolenou – Letní tábor pro mladé muže Vlčice. Nám patří Vlčice, nám patří svět.“

Jednou z nejpodnětnějších akcí v YMCA v této oblasti jsou dnes tábory seniorů, těch, kteří prožili předválečné a poválečné tábory jako děti a schází se dodnes na Masarykově táboře na Sázavě vždy na 3 dny, aby si znovu připomněli chvíle, které je právě na těchto táborech formovaly pro celý další život. Byť je jim dnes i hodně přes 80 let, každý rok se těší na opětovné setkání a jsou ochotni se sjet i z různých míst zeměkoule – tak silný vztah je k prožitým táborům YMCA váže. Je to setkání otevřené, takže letošní začátek září (4.–6. 9.) je nabídkou i pro vás, pokud chcete prožít nesmírně motivující inspiraci pro své tábory.

Tábory dnes

YMCA v ČR jako celek, tedy 29 kolektivních členů YMCA, pořádá každý rok kolem 100 táborů. Počet účastníků se pohybuje mezi 4–5 tisíci. Některé z nich jsou velké, jiné

jsou naopak koncipovány jako malé – kolem 20 dětí, kde je pak možné věnovat se dětem individuálněji. Speciální kapitolu tvoří společné tábory pro rodiče s dětmi.

YMCA v ČR je držitelem akreditace MŠMT na Školení hlavních vedoucích táborů, každoročně pořádáme jedno školení, které je využíváno nejen vedoucími z YMCA, ale i z jiných organizací. Existuje i Táborový řád YMCA, který upravuje podmínky pro naše tábory a vymezuje, který tábor může nést označení YMCA. I když to není povinností danou státem, tak YMCA interně právě v tomto řádu přijala např. podmínku, že každý hlavní vedoucí tábora musí mít akreditované školení hlavního vedoucího. To vše s cílem zabezpečit co možná největší kvalitu našich táborů.

Program táborů je velmi pestrý. Je to dáno celkovou šíří aktivit, které YMCA nabízí během roku. Některé jsou tak zaměřeny více sportovně, jiné hudebně, turisticky, skautsky, přírodovědně nebo jsou zaměřeny outdoorově, závisí to také na věku účastníků, protože i ten je velmi široký, od 6 let až po vysokoškoláky. Tato rozmanitost je jistě výhodná, protože rodiče mohou najít pro své dítě tábor, který mu bude nejvíce blízký, na druhou stranu ovšem nelze tábory YMCA propagovat jako celek, protože každý je jiný. Jednotčím prvkem by měl být duch táborů, který jsem popsal výše. Ten by měl zůstat stejný bez ohledu na čas, samozřejmě s aktualizovanými formami práce. V tomto směru byl také letos upraven Táborový řád, tak aby každý hlavní vedoucí musel být činným členem YMCA, tzn. člověkem, který je aktivním křesťanem.

Dnes má YMCA v ČR ve vlastnictví 4 tábořiště. Historická – Masarykův tábor YMCA na Sázavě u Soběšína, Veverská Bítýška u Brna a Vlčice u Staňkovského rybníka. Čtvrtým je táborová základna Pastviny u Orlické přehrady. Mimo ně ale YMCA využívá i mnoho dalších tábořišť, které si pronajímá a to po celém území republiky.

Tábory na internetu

Ne, prožít virtuální tábor přes internet zatím (a doufám, že nikdy) nejde. Internet je však médium, skrze které se o táborech můžete dovědět mnoho informací a nalézt tam třeba i ten pro vás či vaše děti.

Na oficiálních stránkách YMCA: www.ymca.cz – pod odkazem Programy – zde vždy na jaře naleznete seznam táborů, které YMCA pořádá. Nejsou tam zdaleka všechny. Na řadu táborů

Tábor YMCA T.S.

FOTO: YMCA T.S.

totiž jezdí děti rády pravidelně každý rok, takže pořadatelská YMCA se svůj tábor ani nesnaží inzerovat, protože má plno. Také to svědčí o oblibě našich táborů u dětí i rodičů.

Stránky: www.tabory.ymca.cz – jsou určeny především vedoucím táborů a rodičům dětí. Jsou zde veškeré informace, které vám pomohou s přípravou tábora, aby mohl proběhnout ke spokojenosti všech a nic podstatného jste nezapomněli.

Obsahuje předpisy, zákony, vyhlášky, formuláře ze všech oblastí, kterých se pořádání tábora dotýká – hygieny, práva, bezpečnosti atd. Najdete tu také jakýsi itinerář přípravy tábora, který vás povede tak, abyste v jednotlivých měsících před táborem nezapomněli udělat, zařídit či nahlásit některou podstatnou věc. Informace na tomto webu jsou orientovány především pro vedoucí táborů YMCA, ale víme, že je s oblibou využívají i vedoucí z jiných organizací.

Letošní sezona je za dveřmi. Většina dětí i rodičů už ví, kam pojedou, respektive své dítě přihlásí. Také letos zažije několik tisíc dětí na táborech YMCA chvíle, které je budou provázet celý život. Chtěl bych proto vedoucím popřát hodně inspirace pro tvorbu programů, šťastnou ruku při výběru spolupracovníků, dětem dobrou partu a nadšení a všem pak skvělé počasí.

Tábor YMCA Setkání.

FOTO: YMCA SETKÁNÍ

Jaroslav V. Hynek

Letní sportovní kemp pro teenagery Rabštejn 2006

od 5. do 15. července 2006

Co vás čeká? – základní lezecký výcvik, jízda na koni (2 dny), výlety na horských kolech po kopcích Jeseníků, splavování řeky na člunech.

To všechno v 10 dnech od rána do večera nabitých zážitky, pohybem, zábavou a dobrou náladou.

Kemp je pro kluky a holky starší 15 let, kteří si chtějí vyzkoušet, co všechno dokáží, objevit nové kamarády a nebojí se sáhnout si třeba i na dno svých fyzických a psychických sil.

Cena je 2.500 Kč

Pořádá **YMCA Olomouc** (M. Tichý)

Vyžádej si další informace:

telefon 585 319 123, mobil 775 216 206, olomouc@ymca.cz

Zpráva z jarního retreatu

Letošní retreat (nebo-li soustředění), který se konal od pátku do neděle 7.–9. dubna v Ratajích nad Sázavou, měl téma: Nové náboženské směry ve světě katastrof. Pozvání přijali zástupci Humanity's Teamu Markéta Potměšilová a Dalibor Novák se svými přáteli, psychiatr MUDr. Mgr. Prokop Remeš a religionista Dr. Dalibor Antalík; k diskusi byli přizváni i socioložka PhDr. Jiřina Šiklová, CSc. a filosof prof. Jan Sokol, Ph.D., CSc.

V posledních letech bývá páteční večer věnován především vzájemnému představování, hodně se i vzpomínalo na počátky a následný vývoj hnutí YMCA v Čechách a některé její významné osobnosti. V sobotu ráno představili členové Humanity's Teamu „novou spiritualitu“, směr inspirovaný knihami amerického spisovatele N. D. Walsche (nejznámější je jeho trilogie Hovory s Bohem). Jedním z důrazů jejich přednášky a následných odpovědí v rámci společné diskuse bylo prosazování názorového relativismu a všeobecné tolerance, na druhou stranu však i kritika církve a náboženských systémů vůbec. Druhým řečníkem byl Dr. Prokop Remeš, který hovořil ze své zkušenosti psychoterapeuta o chování lidí nábožensky manipulovaných, o „sektářském“ pohledu na svět. Živě se také diskutovalo v souvislosti s relativismem „nové spirituality“ o otázkách morálky a okolnostech mravního rozhodování člověka vystaveného volbě mezi dobrem a zlem. Po obědě jsme šli všichni společně na prohlídku zámku a okolí, kterou doprovodil místní rodák JUDr. Vlastislav Lutrýn zasvěcenou přednáškou o historii Ratají. V podvečer přijel Dr. Dalibor Antalík a seznámil nás s novopohanstvím – jevem, který vychází

Prokop Remeš.

FOTO: J. V. HYNEK

ze vztahu člověka k přírodě a navazuje na předkřesťanské tradice Keltů, Germánů, Slovanů. Po večeri promluvil krátce také prof. Sokol a k diskusi o novopohanství mimo jiné poznamenal, že křesťanství někdy zapomíná na stvoření – i proto se pak ve společnosti objevuje silná touha po souznění s přírodou. V neděli se konala krátká pobožnost a valná hromada Oikumené-Akademická YMCA. Byly přijaty dvě nové členky.

Jarního retreatu se zúčastnilo asi čtyřicet lidí a objevily se i zcela nové tváře studentů jak vysokých škol, tak gymnázií. Registrovali jsme i posun ve složení účastníků podle stu-

dijních oborů – zatímco v dřívějších dobách (90. léta) převažovali studenti evangelické teologie, v poslední době se zúčastňují retreatů také studenti např. oborů technických či přírodovědných. Hojně byli zastoupeni i členové starší generace, jejichž přítomnosti je pro nás velmi cenná – v mnohém jsou nám nenahraditelným příkladem a inspirací.

Přestože místo konání jarního retreatu bylo na poslední chvíli změněno (příčinou byly povodně, které zaplavily Masarykův tábor v Soběšíně), podařilo se najít opravdu krásné prostředí Ratají nad Sázavou, města s bohatou historií sahající celých tisíc let do minulosti.

Adam Balcar
Andrea Hudáková

www.akademicka.ymca.cz

(Vyšlo též v *Křesťanské revue* 2, 2006, s. 53.)

Pohled na Rataje nad Sázavou. Jiřina Šiklová (vlevo).

FOTO: PETR DVOŘÁK

Chvála Vlčice ku počtě tohoto sličného okršlku země české od jednoho a téhož auktora sdělaná

Vlčice je, když se sejde mnoho velmi dobrých kamarádů a žijí ve vzorné shodě, holdující tělesné rekreaci a nezapomínající při tom blaha svých duší.

A kde je? Je tam, co jsou nejhezčí a neklidnější jihočeské lesy a kde je nejčistší voda s rybami, které se nesmí chytat. Při koupání, bohudík, nemůžete se nikomu zaplést do vlasu, případně s vodou spolknout udici.

Ač v rovině jižních Čech, tábor má polohu velmi romantickou, neboť je ze tří stran obklopen vodou, ze čtvrté pak hvozdem. Chcete-li se tam dostat, proděláte postupně nemoc železniční, autobusovou a na konec mořskou. Z toho je nejhorší ta autobusová.

Abych nastínil alespoň matný a mlhavý obraz štěstí táborového života, uvedu několik vět různých autorů. Pan sekretář v kanceláři: „Vlčice je nejideálněji položený tábor Pražské Ymky. Leží uprostřed lesů jindřichohradeckých, v kraji zvaném „Jihočeská Kanada“. Slouží k utužení starých přátelství, ku získání nových atd.

Old Vlčičan (nejvyšší táborová kasta.): „Co vám mám vykládat, jedte si tam a uvidíte.“

Účastnice dámského období: „To je ohromný tábor. Ztratila jsem – přibyla jsem (nehodící se škrtněte) 2, 3, 4, atd. kila. Příště si vezmu místo bílých modré tepláky a večerní toalety nechám doma, ony to tam vůbec nenosí.“

Spořádaná rodinka. Otec: „Já jsem spokojen, žena je spokojena, kluk je tu jako doma. Není nad tu trochu pohybu, i to břicho jako by se scvrkávalo.“ Matka: „To se musí nechat, samí výteční a příjemní lidé, ani se mně nechce odtud.“ Kluk: „Jé, to je psina, tatínek taky hraje volej!“

Starej Tesař: „Takovej tábor se musí umět stavět. Až bude hotová ta rodinná chata, tak vosekám tu skákačku, ať mám pro zimu co dělat, a budeme to tu mít.“

Pro zajímavost uvádím téměř každodenní rozmluvu manželů Francových. Paní: „Františku, kde's byl?“ Pán (hrál tajně volleyball): „Manšelka, já byl dělat smrslino.“ Paní: „Nelži, dostaneš jednu, marš, mejt nádobí!“

Čimík (táborový pes, čistá rasa): „Haf, haf!“ (Pochvalně.)

Prospekt, rovná se, pan sekretář.

*S úctou JeDen a tentýž auktor
(Převzato z časopisu Tep pražské Ymky, 8, 1936, 6, s. 2.)*

FOTO: ARCHIV YMCA

Nám patří Vlčice...

byla a bude oblíbenou písničkou letního tábora na Vlčici. Zpívali ji všichni – hoši i dospělí a proto ji všichni znají a vědí, co jim říká. Ano, patří nám, a proto je třeba včas, a to znamená hned, se přihlásit! Proč tak brzy? Protože máme tolik dotazů a přihlášek, že se nám zdá, že je červen a že už v několika dnech bude tábor otevřen! Nejlepším doporučením pro Vlčici je osobní spokojenost a radost, kamarádství těch, kteří na Vlčici byli. Těch se zeptejte: Jaké je to na Vlčici? (...)

F. M. Marek

(Tep pražské Ymky, 10, 1938, 5–6 [únor–březen], s. 2.)

Vlčice? Dosud není definitivně rozhodnuto o osudu našeho nejkrásnějšího tábora. Starý Tesař a naši přátelé z Chlumu a ze Staňkova nám posílali střídavě dopisy, jednou radostné, že nám tábor zůstane, a zase jiné, že bude za hranicemi. Definitivní hranice měla být vedena od chaty paní Medy Valentové přes rybník a pak po jindřichohradecké okresní hranici. V tom případě by tábor zůstal na československé straně a v Němecu by byla jen zadní část jezera a hluboké lesy směrem k Nové Bystřici. V prosinci se však do naší hlavní budovy v táboře nastěhovala německá hraniční stráž, která se hřeje a vaří v naší kuchyni. Hranice není v těch místech ještě definitivně vykolíkována a bude o ní rozhodnuto do jara. A tak visí nad Vlčicí otazník.

(Tep pražské Ymky, 11, 1939, 3 [15. ledna], s. 3.)

Náš tábor Vlčice zůstal po úpravě hranic Protektorátu Čech a Moravy na území Sudet. Povolení k táboření nám nebylo dáno.

(Tep pražské Ymky, 12, 1939, 1 [1. října], s. 2.)

Stopy Černého vlka

Sen vyznavačů myšlenek a výchovných metod E. T. Setona, dávné přání československých woodcrafterů, se vyplnil – Černý vlk zavítal do Prahy. Stalo se to 20.–26. prosince 1936.

Podrobně a obdivuhodně popsal Setonovu návštěvu u nás František Kožíšek, člen bratrské redakce časopisu Wampum, jehož články s touto tematikou čtenářům vřele doporučuji.

Chci, v souvislosti se zmíněnou událostí, vzpomenout otisků stop Černého vlka, které zde zanechal a které se přímo dotkly i naší generace, i když v čase jeho cest po Praze nebylo zrovna jasné, zda někdy někdo z nás vyhlédne na svět.

E. T. Setona pozval k návštěvě Československa tehdejší ředitel YMCA Joe First. V závěru dvacátých let poznal Setona osobně při svém studijním pobytu v USA. Jejich intenzivní písemný styk byl završen právě onou historickou událostí – Setonovu návštěvou. Podíl Joe Firsta a vedení YMCA na zorganizování a uskutečnění návštěvy je zřejmý a významný.

Začátkem šedesátých let, snad už v roce 1961 (bylo to krátce po první velké amnestii, Owigo – a mnoho dalších politických vězňů – se vracelo z komunistických kriminálů) jsme jeli s oddílem na velkou výpravu na horní Sázavu.

Byl podzim. Spát jsme měli ve srubovém táboře nad Kácovem. Borotín se to místo jmenovalo. Tábor patřil za „svobodna“ (jak říkával tatínek Daniela Kumermanna) Ymce. V době našeho nocování byl rekreačním střediskem Čs. akademie věd. Správcem tábora nebyl nikdo jiný než Joe First.

Okamžitě jsme si rozuměli. Nebylo třeba nic vysvětlovat, nic skrývat. Věděl, koho má před sebou. Pan Joe First žil ve srubovém táboře celoročně. Když skončila letní sezóna a okolní lesy i břehy Sázavy opustili rekreanti a luffáci, nastal pro něho pravý „setonovský“ čas. Těšil se na něj celý rok, i když mu přinášel, povrchně nahlíženo, samotu a dlouhou chvíli. Přesto, jak nám tehdy říkal, nevyměnil by jej za život ve městě. Náš příjezd jej vytrhl z obvyklých příprav na zimu – řezání dřeva, sušení hub, šípků, trnek, spravování sroubků i uklízení náradí.

Tábor, který ve třicátých letech vlastnoručně stavěl, mu byl o dalších třicet roků později chatou u Waldenského jezera. Joe First zde žil prostým, ale pro něho bohatým životem. Nemusím zdůrazňovat, jak jsme všichni byli jeho životním stylem okouzleni. Ten dlouhý víkend mně tenkrát přišel jako setkání s živým hrdinou klukovských románů. Stejně jako oni, pan First mnoho nemluvil, jednal a konal.

Hned první večer přišel za námi k břehu řeky, kde jsme

na malém travnatém hřišti hráli nějakou hru. Podíval se na hodinky a potom šel za Owigem. Něco mu řekl. Pamatuji si, že jsme po tomhle vstupu měli ztichnout. Pan First nám naznačil, abychom si sedli na zem, mlčeli a pozorovali řeku. Po chvíli nám ukázal k protějšímu břehu. Tam jsme uviděli rodinu ondatery usilovně plujících proti proudu. Bylo jich dobře pět. Vzpomínám na jejich dlouhé ocasy položené na hladině řeky. Víím, že mě napadlo, že jsou to jejich kormidla. Ondatry zmizely v zatáčce řeky. Pan First se beze slova zvedl a šel uklidit plata s nakrájenými houbami před večerní rosou. Bylo po setonovské kapitole ze života divokých zvířat.

Nevím, jestli to vystoupení, o kterém vám chci v závěru povědět, měl pan First s Owigem domluvené, myslím spíše že ne, každopádně nikdy na něj nezapomenu.

Stáli jsme tiše v lese nad táborem kolem hranice dřeva, které se každou chvíli mělo rozhořet. Pochodně na zapálení byly připraveny. Ze tmy vystoupil Joe First. Přiklekl k černé pagodě a sáhl do kapsy. Vytáhl dva pilníky. Viděli jsme, jak jimi drhne o sebe. Do tmy se od nich rozbíhaly jiskry. Za chvíli z nich byly plamínky. Teprve od nich pan First zapálil naše pochodně.

Tenkrát, v té době našeho zeleného mládí, to nikdo z nás nedokázal správně pojmenovat, ale dnes víme, že přes pana Firsta jsme se setkali se stopou Černého vlka a mnozí z nás ji od té doby sledují podnes.

Ivo
(Text převzat ze skautského časopisu Čin, 6, 1996, s. 18,
kresba z TZ 4, 1928, 5, s. 1 časopisu Náš úkol, 2, 1928, 5.)

Vzpomínám na doby zašlé...

Kdysi, dívaje se na vlajku Sázavy visící nad mým stolem, přišla mně na mysl tahle věta z Jiráskových „Starých pověstí českých“, které jsem rád čítával, bloudě při tom v mysli po nivách naší vlasti, zamilován do Libuše, Horymíra, Bivoje a všech hrdinů zašlých časů. A jako při čtení Jiráskových „Pověstí“, tak i při pohledu na odznak tábora přišly mně na mysl doby a události prožité při založení tábora v r. 1921.

Nevím, jak se zavděčím všem našim táborníkům, pokusím-li se psát i historii – ale „s jídlem roste chuť“ a cosi mi říká, že snesli-li jste mé předešlé články, snesete i tento.

Jak a kým bylo vyhlédnuto místo pro tábor – dodnes nevím. Potkal jsem se v životě nejméně s devíti občany, kteří mě ujišťovali, že je to jenom jejich zásluhou, že ono rozkošné místo u Soběšína bylo objeveno; že oni zavedli „národ“ Sázavanů do země „zaslíbené“, jako kdysi podobně učinil praotec Čech. A tak jako počátky a objevení naší vlasti jsou více méně záhadou, tak i objevení „Sázavy“ má v sobě mnoho dohadů a pověstí. Převedeno na moderní dobu, je to jako s tím severním pólem, který byl objeven Pearym, Byrdem, Amundsenem a j. cestovateli, z nichž každý si přičítá hlavní zásluhu.

Jelikož je vidno, že objevení „Sázavy“ jako tábořiště je zahaleno v neurčitost, přistoupím k popisu pestrého života na táboře.

Staří historikové popisovali vždy panovníky a pak teprve přišel lid – ani já nemohu učinit výminku a musím popisovat Sázavu, počna s řediteli. Podotýkám s řediteli, a ne s ředitelem, jelikož za starých zlatých časů měla Sázava v době svého objevení „tři“ generály; byl to jakýsi „triumvirát“, který téměř každého dne hned po snídani opustil tábor a zmizel v hloubi lesa, aby byl později objeven na „skalce“, zahlobán

v problémy tábora. Hlobání toto bylo přerušeno pouze obědem a pak k večeru večerí a šerem; zlí jazykové sice tvrdili, že i za měsíčních nocí stíny se mihaly „skalkou“ – což však byl patrně pouhý prelud, neboť jeden z ředitelů v tu dobu se vždy pokoušel zapalovat táborový oheň bez sirek, druhý ředitel se obvykle v tu dobu připravoval na novou konferenci a třetí z ředitelů popisoval pomocí psacího stroje „činnost“ triumvirátu. Tím tedy padá podezření, že by ředitelé bývali měli noční sezení.

Masarykův tábor na Sázavě, vůdcovský sbor.

FOTO: ARCHIV YMCA

Nezapomenutelnou osobností všem starým Sázavanům je náš první doktor! Už ta jeho „ordinanční síň“ v rohu stanu, (který byl přijímacím salonem, skladištěm, kanceláří, nemocnicí a za deště cedníkem) – mluvila za všechny popisy; doktor sám byl dobrák od kosti a kdosi mu ušetřil jméno „aspirin“; prý v důsledku toho, že vše léčil aspirinem. My jsme zažili spolu s doktorem mnohou příjemnou chvíli; buď při tom, když jsem mu dával hodiny ve vrhání oštěpu, nebo když jsem ho učil na „šňůře“ plovat. Skončilo to jednou přetržením šňůry a lovením doktora, ale přes všechny nehody je z něho dnes výborný plavec. Kam to dotáhl ve vrhání oštěpu nevím, snad moje „hodiny“ v tom směru za mnoho nestály.

Další osobností, přes níž nemohu přejít, byl „vedoucí“ činnosti; nejzajímavějším číslem bylo jeho řečnické umění. Stalo se kdysi, že „táborové mužstvo“ sehrálo zápas v kopané s S. K. Kácov; jak zápas dopadl nepamatuje se patrně ani jeden ze účastníků, ale myslím, že nikdo z nich nezapomněl na onu slavnostní řeč na hřišti – bylo to jako kouzelnické a baletní představení. Šest stop vysoká postava se nížila a výšila; chvíli byla ruka nad hlavou a dříve než zmizela, objevily se nad řečnickovou hlavou jeho nohy a mezi nimi dvě oči koulící se jako zeměkoule – pak se to vše neustále měnilo v různé posice a směs

rukou, nohou a spocené tváře, spadla opona a byl konec řeči. Diváci blíže sedící museli být odevzdáni do lékařského ošetřování, jelikož se o ně pokoušelo „strnutí šije“ vzniklé kroucením hlav při sledování pohybů řečnickových. Ti, kteří zůstali na živu, děkovali své šťastné planetě a vnesli zvěst v tiché ulice posázavského městečka o tom zajímavém pánovi, který jim vyprávěl, jak lze z idiotů udělat lidi a to methodou zcela jednoduchou – házením míčků. Škoda, že jsem nebyl přítomen slavnosti, kterou dotyčný jedné neděle v táboře pořádal – soudě dle obrázků, byl bych měl mnoho látky ku psaní, a tak vás ještě blíže seznámil s jeho osobností. Patrně vlivem oné věci byl zavolán v dálné kraje slovenské, aby i tam šířil svoji methodu, a já byl telegraficky povolán na jeho místo, právě když jsem se vrátil z tábora na dovolenou, kde mě moje manželka zaučovala v kolébání mého prvorozeného syna.

A tak jsem se vracel zpět na Sázavu. Cestou ve vlaku jsem se dozvěděl o tom, jak táborníci obětavě pomáhali hasit požár v Otrybech a jak kácovští hasiči několik dní na to přijeli hasit táborový oheň, pokládající tento za nový požár.

Šťastně jsem přestál „vítání“ v táboře, které skončilo nedoškrábanými brambory a polámaným gramofonem; nemluvě o mých přetržených šlích. – Můj předchůdce byl právě zaměstnán „lovením masa“, které se potopilo s řezníkem v nejhlubším místě řeky; řezník se objevil opět na povrchu a byl šťastně vytažen – ne tak maso. Všechno potápěčské umění zůstalo bez výsledku – bohové vod nevydali své oběti, přes to, že jim nebylo maso určeno; upravili si patrně chutný oběd a ponechali Sázavanům brambory.

Ten den byl bohatý na topení; mimo řezníka a utopeného masa topil se odpoledne i jeden z našich nadějných pracovníků z dálného východu Podkarpatské Rusi; „náš záchranný sbor“ měl tenkrát jiné metody a skládal se z jednoho člena; jelikož jsem byl sám tím členem, musil jsem chtít nechtě pro tonoucího. Chvilí jsme se na sebe koukali a snažili se

Letní tábor Vičice.

FOTO: ARCHIV YMCA

uchopit jeden druhého, (totiž on se chtěl uchopit mě) – pak jsem starodávnou „uspávací“ methodou přiměl tonoucího k nečinnosti a pomocí ostatních ho šťastně vytáhl. Při jeho „vzkříšení“ jsem se octl v nebezpečí života, neboť zachráněný měl v paměti ono „uspání“ ve vodě a chtěl mě obvinít z vraždy. Dalo nám to mnoho práce, než jsme ho upokojili.

Nesmím zapomenout na program – začínal jako ve všech táborech budíčkem. Účastníkům bylo oznámeno, že je 6.30 ráno a „buditel“ s něžností maminky upozorňoval, že je čas spát - pardon, vstávat. Podařilo se mu to vždy za spolupráce ostatních, stažených dek, studené vody a dojemných domluv. Cvičení bylo prováděno pohybováním končetin na všechny strany světové, hlubokými vzdechy a přespolním během

kolem stožáru. Snídaně, oběd a večeře se dávala na „lístky“, v řadách jako na vojně. To lze vysvětlit tím, že jsme byli duchem ještě v době válečné. Ten duch se projevoval při rozdělování pošty, udílení rozkazů a nástupu k obědu; obyvatelé Sázavy se při tom dozvěděli o svých hříších, o tom, co se nesmí stát neb co se stalo, a nemělo se stát; pátravý zrak jednoho z ředitelů „objevoval“ při tom „vůdce“ a uděloval vybraným jejich oddíly.

Rok 1921 byl bohatý na revoluce, a tak ani tábor nebyl ušetřen jejími plameny. Jednou se vzbouřili osadníci velkostanu číslo 5 a uspořádali demonstraci, v jejímž čele byla nesena na tyči červená deka – důvod demonstrace byl protest proti maštění margarinem a příliš teplé

Letní tábor Nižbor.

FOTO: ARCHIV YMCA

vodě v Sázavě. Druhá revoluce byla provedena několika jinochy proti odpolednímu zpěvu, na jehož místo chtěli zavést hry a koupání.

Obě revoluce skončily částečným úspěchem; jak to dopadlo s tím margarinem nevím – ale voda v řece byla pak studenější, hlavně po skončení tábora. Zpěv byl zaveden večer a odpoledne hry a koupání, což se potkalo s všeobecným uspokojením.

Válečné loďstvo z r. 1921 se skládalo pouze ze dvou starých „křižníků–šináglů“, z nichž jeden se silně podobal onomu člunu, v němž byl zachráněn král Václav IV., slavné paměti, ze zajetí ve vězení malostranském; hodil se však velmi dobře do doby moderní, neboť po kratší projížďce se naplnil vodou a představoval podmořský člun.

Příhoda s masem, snaha spolupracovati s vesničany o oné „slavné“ slavnosti a patrně touha improvizovat Žižkův, vlastně Pelíškův most, jehož zříceniny ční nedaleko tábora, vedla k tomu, že byl proti kuchyni postaven most přes Sázavu; nedožil se však ani konce tábora, anžto stál v cestě vorařům a byl používán táborovými „občany“ při výpravách na lusky, makovice, lívance a jiné požitaviny protější farmy. Skončil mnohem neslavněji než onen Pelíškův, neboť nelze dnes poutníku viděti ani jeho zříceniny.

Protože všechno má svůj začátek a hlavně konec, stalo se to i s táborem. Když jsme tam byli poslední týden, nebylo nás mnoho, ale za to jsme něco znamenali a poznamenali. O tom „poznamenání“ by mohl vyprávět jistý občan z jednoho měs-

ta na českém východě, nyní sloužící jako sloup armády. Stál zabrán v rozhovor s jiným občanem úctyhodných rozměrů, jehož domovem je největší město našeho severu; západ se rděl krvavě a kdosi poznamenal, že nastane změna. Nedala na sebe dlouho čekat! Jeden z občanů Sázavy (bohužel byl jsem to já) cvičil se na příští „Olympijské hry“ ve vrhání oštěpem. Snad vítr, snad ruka vrhačova, snad obojí dopravilo oštěp tam, kde stála výše popsaná dvojice zabrána v rozhovor. Pronikavý výkřik ozval se ozvěnou údolím a utichl v lesích; oštěp skončil svou pouť ve svalech sedací části syna českého východu. Čemu se celou válku vyhýbal, to ho postihlo na Sázavě! Dopadlo to ale šťastně, rána se brzy zahojila, díky obvazům, silnější dávce „aspirinu“ a statečnosti raněného.

To byla také poslední událost roku 1921. „Babí léto“ rozneslo nás po vlastech českých a já jsem Sázavu neviděl až v roce 1924, neboť v roce 1922 jsme měli tábor na Šumavě a v roce 1923 jsem byl v tom krásném klíně přírody, kde je Oravský tábor. Proto nemohu popisovat další historii, ponechávaje to oněm, kteří tam od té doby každoročně byli, hlavně jeden synek z Jihlavy a řada synů Velké Prahy.

Až zasednem za letních večerů u táborových ohňů, dopovíme si tam, co jsem zde snad opomněl. Proto na shledanou, Sázavané, tam, kde je ten klín přírody, Bohem stvořený pro věrné přátele a zálesáky...

Joe First

(Převzato z *Táborového zpravodaje* 4, 1928, 5, s. 1–4
časopisu Náš úkol, 2, 1928, 5.)

Manželé Firstovi s hochy na Masarykově táboře na Sázavě.

FOTO: ARCHIV YMCA

ZLOČIN V VI. PATŘE

Autor detektivky nalezen!

V minulém čísle Proteinu jsme se z čistě fiktivní roviny detektivního příběhu Zločin v VI. patře, který vycházel na pokračování v časopise Krb chlapeckého oddělení pražské YMCA, přenesli do reality a naše pátrání po vrahovi továrníka Balíka se tak změnilo v pátrání skutečné – po autorovi naší detektivky Otu Člupkovi.

Nyní můžeme konečně říci, že se na nás usmálo štěstí. Nejdříve jsme v archivu YMCA v Praze, Na Poříčí 12, našli upomínkovou kartičku (viz foto), jejíž kopii věnoval archivu pan Jan Vaníček, senior pražské YMCA. Kartičky si mezi sebou podepisovali na památku účastníci táborů – vždy na konci pobytu. Tato je z roku 1930, z 10. sezony Masarykova

letního tábora Ymky na Sá-zavě. Úvodní věnování je od ředitele tábora Joe Firsta a pod číslem 16 je i podpis našeho Oty Č., což nás potěšilo. Navíc můžeme díky této památce také upřesnit některá jména u fotografií z táborů, jež jsou v archivu uvedena často nedostatečně.

To ale není všechno! Z důvěryhodného zdroje jsme získali opravdu skvělou zprávu, kterou si již teď dovolueme sdělit. Je totiž téměř jisté, že autor detektivky, vycházející v časopise Krb v letech 1929–1930, pan JUDr. Ota- kar Člupek, bydlí v současné době v Praze a možná se nám podaří domluvit s ním i osobní kontakt!

Tato zpráva je úžasná již sama o sobě, pro čtenáře Proteinu znamená i větší naději, že přineseme další pokračování oblíbeného detektivního seriálu Zločin v VI. patře, a to v původním znění.

Uvidíme, jak vše dopadne, držte nám palce!

redakce

Pověz mi, co čteš, a já ti povím, co jsi.

T. G. Masaryk

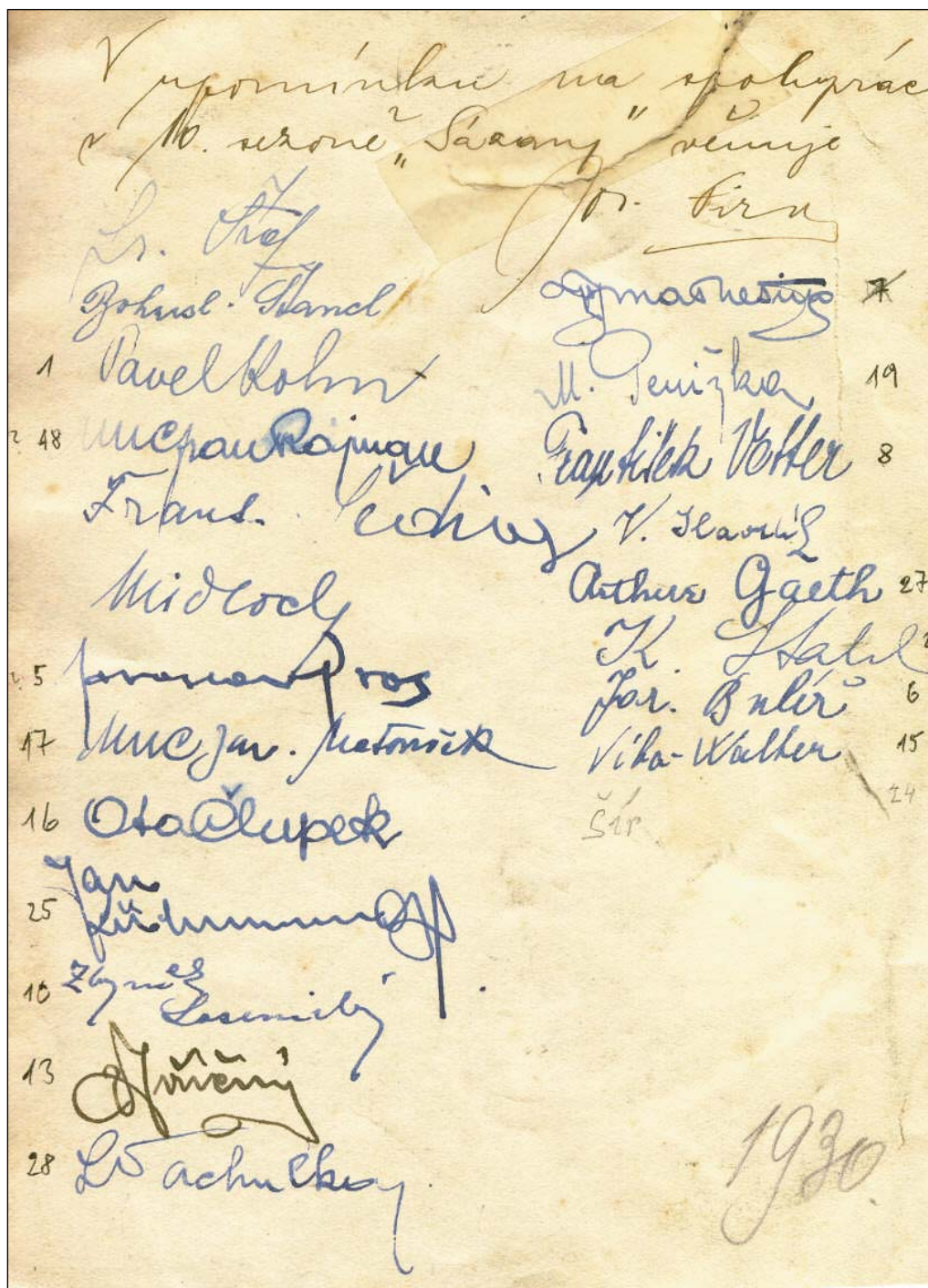
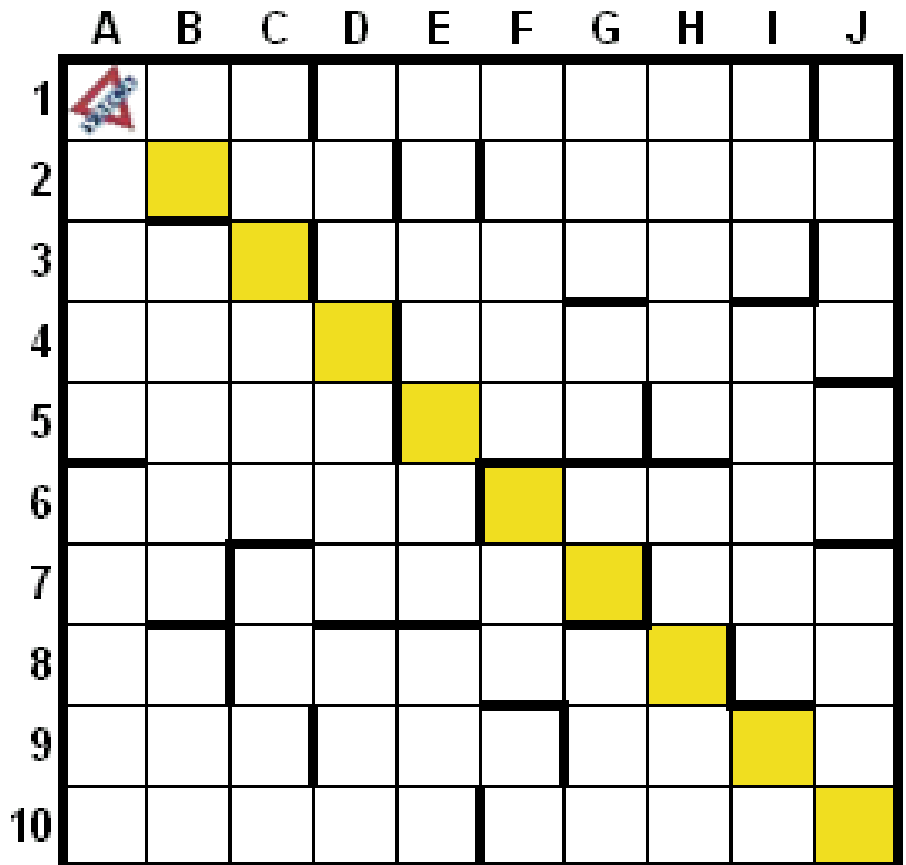

FOTO: ARCHIV YMCA

Jak se stalo již pravidlem, má i tajenka této vojtovky přímou souvislost s tématem čísla. Najdete v ní slovo, které vyjadřuje nezbytnou součást vybavení každého táborníka. Vyluštěnou vojtoвку (jako vždy nejen tajenku, ale co nejvíce políček – ideálně tedy všechny) pošlete mailem na protein@ymca.cz. Stáhnout si ji můžete na www.ymca.cz/protein/vojtovka0605.xls. Výherce získá něco, co se mu na táboře bude určitě hodit :-).

VODOROVNĚ

- Hospodářské noviny * nezbytná pomůcka táborníka pro orientaci * MPZ Švýcarska.
- (Většinou) dívka starající se v zahraničí o děti * označení červených plechových krabic ve veřejných budovách, v nichž je hlavní uzávěr vody * roztomilé zvíře, které si nosí vlastní brnění.
- Souhlásky slova označujícího člověka, který nad vámi neustále stojí a mluví vám do něčeho * co udělají se světlem lidé, kteří vám pomohou něco objasnit * klasický tvar pro magnet.
- Co dělá v posteli správný táborník okamžitě po vyhlášení večerky * vzor každého táborníka.
- Kmen Vinetoua (pozor, bez háčku nad posledním písmenem) * „náboj“ do luku * zkratka Slovenska za socialismu.
- Osmičlenné hudební těleso * trofej lovce – zub, který se pak objeví na jeho náhrdelníku.
- Solmizační slabika * mladý pes * ženské jméno, domácí.
- Německy či anglicky „v“ * jedna z planet naší sluneční soustavy * možná (knižně).
- Stavitel archy * anglický šlechtic * neoddiskutovatelná skutečnost.
- Silný vítr * zvíře, které upozorní hajného na nevhodné chování táborníků v lese.

SVISLE

- Kterého ptáka musel indián ulovit, aby si mohl udělat pravou čelenku (pozor, dnes se to nesmí!) * co budete křičet, když se vám ztratí v lese tábornice občanským jménem Olga.
- Značka elektroniky, především kolem PC * neblahý psychický stav * seveřan.
- Kterou zásadu chování by si měl každý (nejen) táborník osvojit * roztomilé zvíře, které si nosí vlastní domeček.
- Co budete dělat, když se říznete * nejvyšší karty na Slovensku.
- Prostor, kolem kterého se táborníci nejvíce tetelí * číslo, které vám umožní přístup k penězům, datům či službám.
- Druh počasí – něco mezi mlhou a deštěm * třaskavina * označení závodní Skody 130.
- Prý nejlepší přítel člověka * firma zabývající se hromadnou přepravou osob * dvě stejná pravouhla písmena, ale druhé s háčkem (existují dvě možnosti, tak pozor, ať napíšete tu správnou) * neidentifikovatelný létající předmět.
- Mužské jméno * hora, na které dostal Mojžíš desatero.
- Zkratka Společnosti pro vědy a umění * jogínská pozice * inzertní označení bytu bez samostatné kuchyně.
- Český režisér (Igor) * zkratka firem obchodujících z nemovitostmi * jméno pro psí slečny a dámy.

J. V. Hynek

Proč táboření organisované?

Člověk, který jde na prázdniny a chce mít ode všeho svatý pokoj, bude asi slovem „organisovaný“, arogantně končícím nadpis, trochu nemile dotčen. Člověk, který si chce odpočinout, nebude souhlasit s něčím, co mluví o rozvrhu, organizaci, systému, šabloně atd. Toho má ve městě dosti.

Snad právě tento nesouhlas je hnutím myslí, které nám dopomůže k pozornějšímu rozboru otázky nejučinnějšího využití prázdně.

Nebožtík Tomáš Baťa mne kdysi v zimě pozval na svůj zámeček Loučka. Kdo znal neúnavného, přísného šéfa, byl by se podivil, jak se v tu neděli dovedl vztekat: sáňkoval, hroudoval se, prováděl s autem bravurní kousky ve vysokém sněhu, večer hrál nějakou velmi elementární hru v karty; Černého Petra, nebo lízaný Mariáš, už nevím. O tovarně se nesmělo před ním v neděli promluvit. Divil jsem se tomu dosti, hlavně, že si člověk jeho ducha vybere takovou hloupou hru v karty a nesáhne po hře inteligentnější. Věc se vysvětlila po večeri: Tomáš Baťa prováděl na sobě jakési měření, kterou činnost zvolit a jak ji provozovat, aby rekreační efekt byl co nejintenzivnější. Studoval na sobě racionalisaci rekreace.

Masarykův letní tábor Ymky na Sázavě.

FOTO: ARCHIV YMCA

Pochybuji, že by si byl Tomáš Baťa tu neděli odpočal. Stálé přemítání, vybírání a pokusy s rekreací neznamenal pro odpočinek nic. Tenkrát jsem si to vykládal jako podivínství. Ale čím častěji jsem se k této historii vracel, tím více jsem si uvědomoval, že i zde se ukázal ohromný praktický smysl

Tomáše Bati. Otázka správné rekreace byla pro něj zásadní otázkou dobré práce. A jako na vše, šel tedy na tento oříšek empiricky, pokusem. Zkoušival obvykle hlavně na sobě. A také po této zimní neděli, kdy sám analysoval, co za ten den získal, řekl: to a to uděláme pro naše lidi ve Zlíně. Chtěl pro své zaměstnance najít způsob nejlepší rekreace, to jest zmenšit přípravy, výběr, hodnocení a vymyšlení, jak využít volného času, na minimum.

Dnes je většina z nás na tom také tak: máme k dispozici velmi krátkou dobu souvislé dovolené, za kterou chceme provést dokonalou tělesnou i duševní rekonstrukci svého já. Musí se to stát co nejučinněji a nejehospodárněji. A proto provádíme o té dovolené leccos, o čem se domníváme, že nám poskytne dosti intenzivního odpočinku, zkoušíme to i ono, přicházíme na rekreace účinnější, ze kterých máme radost, nebo zase nás mrzí ztráta času s činností jinou, jejíž efekt nás zklamal. Marníme svůj volný čas tím, že se učíme, jak jej využít.

Jak z tohoto začarovaného kruhu ven? Prostě: Přenecháme starost o svou rekreační činnost někomu, kdo má v tomto směru zkušenosti, kdo je prakticky i teoreticky orientován po

Letní tábor Nižbor.

FOTO: ARCHIV YMCA

sportech, hrách, četbě, zábavě atd., které nám o naší prázdní poslouží nejlépe, jedním slovem: ať se starají odborníci.

Západní země, hlavně Spojené státy tento problém cítily dávno, a proto nejsou společenské poradny, vedené městy (Social Centres), nebo kulturní instituce, které berou tuto starost na sebe (YMCA, Masons, Lions, Kiwanis, Rotary atd.), novinkou.

Do řetězu těchto vymožeností patří v prvé řadě tábory. Zde je tolik zkušeností, studijního materiálu nahromaděného za desetiletí tábornictví, že je skutečně možno zavést na tábory jen to, co je nejhodnotnější. A co hlavní, táborníci se k tomu vedou, aniž by vedení cítili, prostě mají k dispozici předměty, instruktory, někdo pro ně organizuje podniky, jichž náplní je pak jejich vlastní činnost nebo spolupráce.

U nás, v Československé republice, je dobrá tradice táborů chlapeckých. Tábor Sázava má dnes jméno nejdokonalejšího tábora v Evropě vůbec. Méně jsme toho vykonali pro to, aby měl člověk dospělý tentýž stoprocentní styk s přírodou a aby mu při tom byla věnována nemenší péče než chlapcům nebo dívkám v táborech. Opravdu se v tomto směru udělalo málo. Můžeme být hrdi na to, že daleko největší část toho mála strhla na sebe Vlčice. Svým celým, takovým rodinným rázem, polohou, duchem, zařízením inklinuje Vlčice k dospělým. Spojujeme na Vlčici vymoženosti chlapeckých táborů s novými věcmi pro táborníky dospělé, máme a sbíráme nové zkušenosti, vymýšlíme stále něco, čím by se tábor stal ještě lepším a ještě krásnějším. A věřte, že je taková Vlčice věc, od které člověk se nemůže dobře odpoutat ani v zimě; jdete na veletrh, vidíte tam krásnou loď a hned si říkáte: to by bylo něco pro Vlčici. Vidíte pěknou hru a už byste ji chtěl mít na Vlčici.

Samostatné táborové období rodin, které jsme loni na Vlčici zavedli, je vůbec prvním případem v historii evropského tábornictví. Zde tedy razíme jaksi novou cestu. A troufám si tvrdit, že tím razíme cestu i novému, jednoduššímu a zdravějšímu stylu života. Rekreujeme dokonalým stykem s přírodou. Nemáme k ní však onoho sentimentálního, kýčovitě romantického vztahu trampů – samotářů. Sdružujeme se i v té přírodě, nezapomínáme na své bratrské vztahy k lidem, stáváme se platnými a rovnocennými jednotkami táborového kolektiva – demokracie v malém. Jsme kolečkem, které ví, že se nesmí otáčet tak, aby rozdovádělo a uvedlo v nepořádek celé hodiny – nicméně jsme však kolečkem se svou vlastní osou a svým osobitým rozměrem a tvarem.

Bojíte se ještě teď „organisanosti“ na táboře?

L. Vojtěch
(Převzato z časopisu *Tepr pražské Ymky* 6, 1934, 7, s. 1–2.)

Účelné prázdniny

Věk mezi dvanáctým a osmnáctým rokem jest nejdůležitějším pro celkový vývoj chlapce jak po stránce tělesné a rozumové, tak i mravní. Často se stává, že právě v této době hoch nesnadno nalézá, čím by se zaměstnával ve svých volných hodinách. Hlavně jest tomu tak v době prázdnin, kdy kázeň a dozor školský pominul; tu hoch často chodí po cestách nepravosti, jež mnohdy zaznamenávají neblahé stopy na jeho duši a těle pro celý život.

V těchto letech má každý hoch důkladně zesíliti pro léta mužství, v této době právě staví základy pro budoucnost.

Letní Tábor Nižbor na Berounce.

FOTO: ARCHIV YMCA

Aby vyhověla těmto potřebám, organizovala YMCA své letní tábory. Zde pod vedením vycvičených a zkušených vůdců může hoch účelně strávit část svých letních prázdnin. O každou minutu jest tu postaráno, každá činnost má svůj cíl: cvičení mladých myslí k spolehlivosti, službě druhým, ve vůdcovství, v charakteru.

Tělesná měření a vyšetřování lékařská při zahájení a ukončení táboření potvrdila, že tyto metody upevňují zdraví a cele uspokojila rodiče, jimž byly zaslány opisy záznamů o zlepšení tělesném stavu jejich hochů.

(Leták YMCA, 30. léta 20. stol., uložen v archivu YMCA v ČR, Na Poříčí 12.)

FOTO: ARCHIV YMCA

Táboření ve světě YMCA

Blíží se letní prázdniny, které pro mnohé z nás znamenají pobyt ve stanu či v chatce, poznávání nových lidí, společný program, sport, hry a příjemnou zábavu. Podobně smýšlí ymkaři po celém světě. Zkusme se porozhlédnout, co se přesně pod pojmem táboření ve světě sdružení YMCA skrývá.

Začněme tím, co je nám blízké – Evropou. Ve vsí logice by se evropské tábory neměly od těch našich příliš odlišovat. Co je na tom pravdy?

Francouzský recept pro každý věk

Ve Francii nabízí sdružení Le Rocheton jazykové letní tábory pro mladé, kteří se chtějí naučit francouzštinu „přímo“. Během dvou týdnů jsou zájemci o studium jazyka posláni na tábor společně s francouzskými mládežníky. Nejsou žádné typické hodiny výuky; všechno se „studenti“ učí za pochodu při hrách, sportu, výletech. Vedoucí jsou také Francouzi a jsou vyškoleni pro mezikulturní setkání. Vzhledem k ne vždy skvělé jazykové vybavenosti Francouzů může být takový pobyt přínosný po francouzštinářské stránce.

Alsaská YMCA zase pořádá tábory pro děti velmi nízkého věku. „Tábůrek“ je dvoutýdenní program pro 25 dětí mezi 5 a 8 lety. Bydlí se v chatkách v národním parku Vosges. Pětiletí účastníci vítání.

Jiné francouzské sdružení organizuje mezinárodní stanový tábor – každý rok v jiné zemi. Letos se jedna skupina chystá do Makedonie, druhá do Nizozemí.

Anglie: nikdy více než týden

V Anglii mají jednu zvláštnost: pobytové tábory jsou spíše výjimkou. Převažují tzv. denní tábory, kdy děti jdou na tábor přes den jako do školy. Přespávají však doma u rodiny: ráno je rodiče nebo autobus přivezou, večer si je zase

odvezou. Když už se jedná o tradiční pobytové tábory, tak jak je známe z našeho českého dětství, mluví se o nich jako o „táborech amerického typu“. Co nás Středoevropany překvapí nejvíce, je délka tábora: zřídkakdy přesáhne týden. Dalším překvapením je absence skautských táborů z nabídky Ymky. A přitom to je právě Anglie, kde v r. 1907 skauting vznikl.

Nabízené anglické táborové programy, ať už v přespávacím nebo dojížděcím formátu, jsou tradičně rozličné: ponítkový týden, fotbalový týden, dobrodružný týden s různými venkovními aktivitami. Spaní v típí nebo chatkách. Tábor s táborovou hrou, uprostřed lesů ve stanech, s vlastní kuchyní není zcela pravidlem. Spíš se jedná o pobyty na táborových základnách. Často programy dávají důraz na křesťanského ducha.

„Dobrodružství má nové jméno“

Každopádně Ymky v Anglii umí své letní (byť týdenní pobyty) pořádně prodat. YMCA Guildford nabízí na svých stránkách ke stažení strhující táborový reklamní videoklip. Na pozadí hraje hudba jak z akčního filmu, děti uhánějí na kolech, střelí z luků, šplhají po lanech, hrají fotbal, zpomalené záběry šípů trefujícího terče... dokonalá atmosféra. Prostříhem jsou vidět titulky jako „Příští léto - Dobrodružství má nové jméno – akce má nový domov – Tábor Waverley Woods Ymky. Kdyby mi bylo 10 a tohle bych zhlédl, tak žadoním u rodičů dnem i nocí, než by mi pobyt zaplatili. A kdyby byli moji rodiče nemajetní, tak bych nemusel splakat nad výdělkem. Mnohé Ymky nabízejí táborová stipendia nebo slevy pro rodiny v horší finanční situaci.

Dramatem k duchovnu

YMCA „Západní Londýn“ má zase zajímavý duchovně-dramatický týdenní program v základně Lake Wood nesoucí jméno „Stage Fright“ (Strach z pódia). Děti ve věku 9–14 let mají možnost se pocvičit v roztodivných divadelnických dovednostech. Cíle tábora ale není pouze dramatická výchova. Divadlo je považováno za prostředek prohloubení víry, otevírání nových otázek v přístupu dětí k duchovnímu životu, apod. Během tábora se vždy vytvoří společenství, které se schází dvakrát denně na kreativní modlitby.

V Bělorusku působí při každém místním sdružení skautská družina. Každoročně je pořádáno běloruskou Ymkou skautské

jamboree, kterého se pravidelně účastní i zahraniční hosté, především ze Švýcarska, Ruska, Litvy a Německa.

Bavoráci: jako my?

Bavorská Ymka nabízí širokou škálu letních aktivit. Přeci jenom s našimi jihozápadními sousedy máme nemálo společného. Letní tábory pro nejrůznější věkové kategorie a rozličných zaměření: koně, fotbal, koupání, plachetnice, brusle. A samozřejmě nechybí víra, přednášky, diskuze a modlitby. Spí se pod stany nebo v chatkách. Bavorské tábory se nekonnají pouze v Bavorsku. Je také výjezdní tábor do chorvatského přímořského stanového rekreačního střediska. Ani na písčité pláži uprostřed vodních radovánek se nezapomíná na Ježíše a duchovní náplň programu.

Švédsko: táborníků národ

Ve Švédsku se táboří o sto šest. Jak v opravdových táborech, tak v rekreačních střediscích. Na pravé tábory mají patent Ymka skauti. Ve Švédsku jich je plných 18 tisíc ve více než 300 skupinách rozmístěných po celé severské zemi. Skauting je ve Švédsku (a v Ymce) velmi populární. A tak se pořádají vodácké, skautské a jiné tábory. Švédská uchvacující příroda k tomu přímo vybízí. Stejně jako jinde je velký důraz kladen na křesťanského ducha. Nejen proto, že často jsou ymkařští skauti spjati s místní církví.

Součástí švédské Ymky je ale i Trojúhelníková aliance s 13 tisíci členy. Tato organizace spravuje tábořiště a rekreační zařízení. V těchto zařízeních jsou celoroční kroužky jako sbory, radiovysílání, ježdění na koni. Přes léto se tyto kroužky schází na společné tábory.

Dunajské rybářské putování

Rumunská Ymka Universitaria pořádá již několikátým rokem exotický putovní tábor Survival ústí Dunaje. Účastníci se po týden pohybují na lodích a pěšky v jedinečné přírodní oblasti dunajského ústí. Naučí se lovit ryby, připravovat je na ohni v polních podmínkách. Spí se pod stany a putuje se po celou

dobu tábora z místa na místo. Je příjemné, že je tento putovní tábor ve třech turnusech cíleně otevřen mezinárodním účastníkům, kteří by o něj měli zájem.

Dále na východě, ve velikém Rusku také působí místní sdružení, která myslí na blaho svých členů. Novosobirská YMCA Smile tak pravidelně organizuje teenagerovský out-doorový tábor ve strhujícím Altajském pohoří. I další ruské Ymky organizují volný čas dětí. Může to být městský denní tábor jako alternativa k prázdninám stráveným v pokojíčku, jsou to sportovní turnaje, drama.

Libo chytit raka?

V Austrálii má Ymka s tábořením sáhodlouhou tradici. Provozuje několik tábořišť, která pronajímá skupinám mládeže.

Ymka v Austrálii.

FOTO: [HTTP://WWW.ICEP-USA.ORG/](http://www.icep-usa.org/)

K dispozici je neuvěřitelně široká škála aktivit: provazové mosty, lezení po skalách, stavba vorů, kanoe, noční pozorování zvířat, rybaření, lovení (a poté vypouštění) raků, stavba přístřešků z přírodních materiálů, projížďky na horských kolech, noční pochody v horách. Táborníky YMCA ubytovává v pevných stavbách.

Jižní Amerika aneb Tábor u protinožců

YMCA existuje také v Jižní Americe a že se o ní za poslední roky v této rubrice nemluvilo, je dáno především mojí neznalostí španělštiny. A i v Latinské Americe se táboří, i když trochu jinak, než jak jsme na to v ČR zvyklí. Už jenom proto, že roční období mají na jižní polokouli jiný význam. I velké prázdniny jsou v Jižní Americe jinak než v Evropě. Proto je hlavní sezona od ledna do března. Momentálně (a až do srpna) je sezona nízká.

Svá tábořiště má takřka každá jihoamerická Ymka. Například v chilském tábořišti Colliguay

Altaj.

FOTO: DE.WIKIPEDIA.ORG

situovaném ve stejnojmenném údolí je cílem programů posilování osobnosti a sociálních dovedností. Standardní pobyt trvá týden. Během něj se sportuje, hrají hry, plave ve zdejším bazénu, prochází po okolí. Pro přespaní je k dispozici 14

turistické a horské stezky, sportoviště, astronomickou observatoř a venkovní kapli. Na jezeře se dá plavat, veslovat, jezdit na kanoi, plachetnici, windsurfu či vodních lyžích. Tábor letos slaví 97 let a vypadá to, že návštěvníci jsou spokojeni.

Eberhart.

FOTO: [HTTP://WWW.CAMPEB.ORG/](http://www.campeb.org/)

chatek. Tábořiště se nachází v pěkné přírodní oblasti s bohatou rostlinnou a živočišnou populací. Blízká řeka umožňuje rybaření pstruhů. Tábořiště funguje již padesát let a za tu dobu jím prošlo již několik generací mládežníků.

Hong Kong táboří v Kanadě

V asijských Ymkách se samozřejmě také táboří. I když ne nutně v Asii. YMCA Hong Kong tak například pořádá tři turnusy svého mezinárodního tábora v Kanadě ve spolupráci se třemi různými kanadskými táborovými základnami. Táborníci z Hong Kongu ve věku 8–12 let po dobu dvou týdnů bydlí v chatkách společně se svými kanadskými vrstevníky a oddávají se tradičním severoamerickým táborovým aktivitám. Mezi ně například patří: kanoje, plachetnice, kajak, lukostřelba, orientační závod, přespávání mimo základnu, vaření v přírodě, noční pochody s pozorováním hvězd, poznávání zvířat. Organizátoři a vedoucí jsou jak z Hong Kongu, tak z Kanady. Musí to být velmi zajímavý a pěkný zážitek pro všechny zúčastněné.

Slovný americký camping

Z naší rychlé obhlídky ymkařského tábornictví je patrné, že severoamerický camping má ve světě zvuk. Ve Spojených státech je přes 300 ymkařských táborových základen. Nespočet z více než 2 600 místních sdružení pořádá táborové programy ať už pobytového nebo denního typu.

Mnoho z tábořišť má více než stoletou historii, prošly jimi tisíce účastníků. Těžko se bude shrnovat taková různorodost do pár vět. Ukažme si raději pro ilustraci několik příkladů, co se severoamerickým ymkařům nabízí. Tábořiště Eberhart v Michiganu se nachází na zalesněném pozemku o rozloze téměř 80 hektarů (0,8 km²). Táborníci mají k dispozici přes kilometr pláže jezera Corey Lake. Ubytování je možno buď v jednoduchých chatkách nebo v klimatizovaných domech. Tábořiště je bohatě vybaveno: má vlastní koňskou stezku se strhujícími vyhlídkami,

YMCA tábor v Indiana Springs poblíž Tallahassee na Floridě se nachází v státním přírodním parku Wakulla Springs a přímo v jeho středu se nachází pramen. Kromě tradičních již tolikrát jmenovaných táborových aktivit jako lukostřelba, táborové ohně, výlety, plavání, sport nabízí i několik specialit: westernové a tradiční ježdění na koni, indoorový skatepark, cykloterén pro BMX, paintballové hřiště. Účastníci jsou rozděleni do družin podle chatky, ve které bydlí. V rámci chatky společně s jejím vedoucím děti hrají hry, modlí se, myjí v kuchyni nádobí, atd. atd. Určitou zvláštností je otevřenost vůči dětem se sluchovou vadou a hluché děti. Již od roku 1982 umožňuje YMCA Indiana Springs těmto dětem se účastnit letního tábora jako každé jiné dítě.

Jak vidno po celém světě se v Ymkách táboří. Někde jsou programy blízké našemu pojetí, někde je přístup mírně exotický. Každopádně nápady cizích ymkařů mohou být velmi přínosné pro naše tábory v Čechách – a naopak.

Dominik Zunt

<http://domousov.bloguje.cz/>

Eberhart.

FOTO: [HTTP://WWW.CAMPEB.ORG/](http://www.campeb.org/)

Prohrát znamená více než vyhrát

aneb Jak jsem se ještě nenaučil „držet pusu a ...“

Je to zajímavé, ale i koníček nás (papírových modelářů) tzv. „šílených střihačů či lepičů“ může být něčím větším, než je slepování. Hlavně pro účastníky modelářských soutěží je to vlastně sport. K němu patří emoce, vítězství, prohry, radost, zklamání i překvapivá rozhodnutí rozhodčích. Událost, kterou za chvíli popíšu, se stala na poslední soutěži v prosinci 2005 v obci Dubenec, okr. Trutnov.

Před touto soutěží jsem kontaktoval emailem soutěžní klub Brno–Lužánky s tím, že před nimi průběžně vedeme pohárové hodnocení modelářských klubů o 4 body. Tato informace poslaná emailem se nakonec ukázala jako klíčová pro vývoj dalších událostí.

Pohárové hodnocení znamená: Pokud modelář dosáhne nebo přeskočí předem stanovený bodový limit, tak se tyto body sečtou nejen jednotlivci, ale je-li na 1.–5. místě, tak i pro bodování klubů. Klubový pohár je kategorie navíc, ale má velkou váhu a hlavně prestiž. Největší šanci na výhru v Poháru klubů mají kluby s velkým počtem modelářů a hlavně s dětmi a mládeží. Mohou totiž obsadit všechny věkové i oborové kategorie.

Brno–Lužánky i YMCA Ostrava patří mezi největší kluby, tzv. velkokluby, sdružující cca 30–40 modelářů a vozí na každou soutěž cca 40–50 modelů. Před poslední soutěží v roce 2005 v Dubenci došlo v Klubu Brno–Lužánky k velkému třesku. Dva nespokojení modeláři, kteří se pravidelně umísťovali na medailových místech, se cítili poškozeni současnými pravidly, a tak se urazili, naštváli a odmítli dále soutěžit se svými modely i jakkoliv pomáhat a podporovat klub Brno–Lužánky. Všichni kolegové papíroví modeláři, kteří je znají, říkali, že je to škoda, ale málokdo věřil v jejich návrat.

Měsíc to vypadalo, že se za nimi zavřela voda. Ne-reagovali na sms ani na emaily. A pak se to stalo!! Stačilo k tomu tak málo!! Vedení klubu Brno–Lužánky poslalo můj e-mail a dále sms oběma modelářům s tím, že „to bylo dříve slibů, jak budou

pomáhat... A teď, když Brno prohrává s Ostravou o 4 body, pomoci nikdo nechce“.

Najednou se v Dubenci objevily modely dvou nespokojených modelářů z Brna a právě jejich modely udělaly rozhodující krok k vítězství v Poháru klubů. V Dubenci jsme prohráli o propastných 40 bodů, a tím bylo rozhodnuto, kdo v letošní sezoně získal Pohár pro klub. Bude to klub Brno–Lužánky.

Ne, že by mi to nevadilo, prohra a náskok Brna o 40 bodů mě vůbec netěší, ale potěšilo mě, jak dovede jeden obyčejný email změnit mínění lidí. Díky mé informaci má klub z Brna opět ve svých řadách výborné modeláře, a tak pro mne tato prohra znamenala víc než jakákoliv jiná výhra. Můj email pomohl k dobré věci, takže to беру jako velkou výhru!

Pro úplnost naše nejlepší výsledky v Poháru papírových modelářů ČR v hodnocení klubů:

Sezona 2003/2004 – 5. místo

Sezona 2004/2005 – 1. místo

Sezona 2005/2006 zatím vypadá na 2. místo.

*Martin Svoboda
vedoucí papírových modelářů YMCA Ostrava*

TENSING PRAHA
VÁS ZVE NA SKVĚLOU SHOW!

-

ZÁVĚREČNÝ KONCERT
SEZÓNY 2005/2006

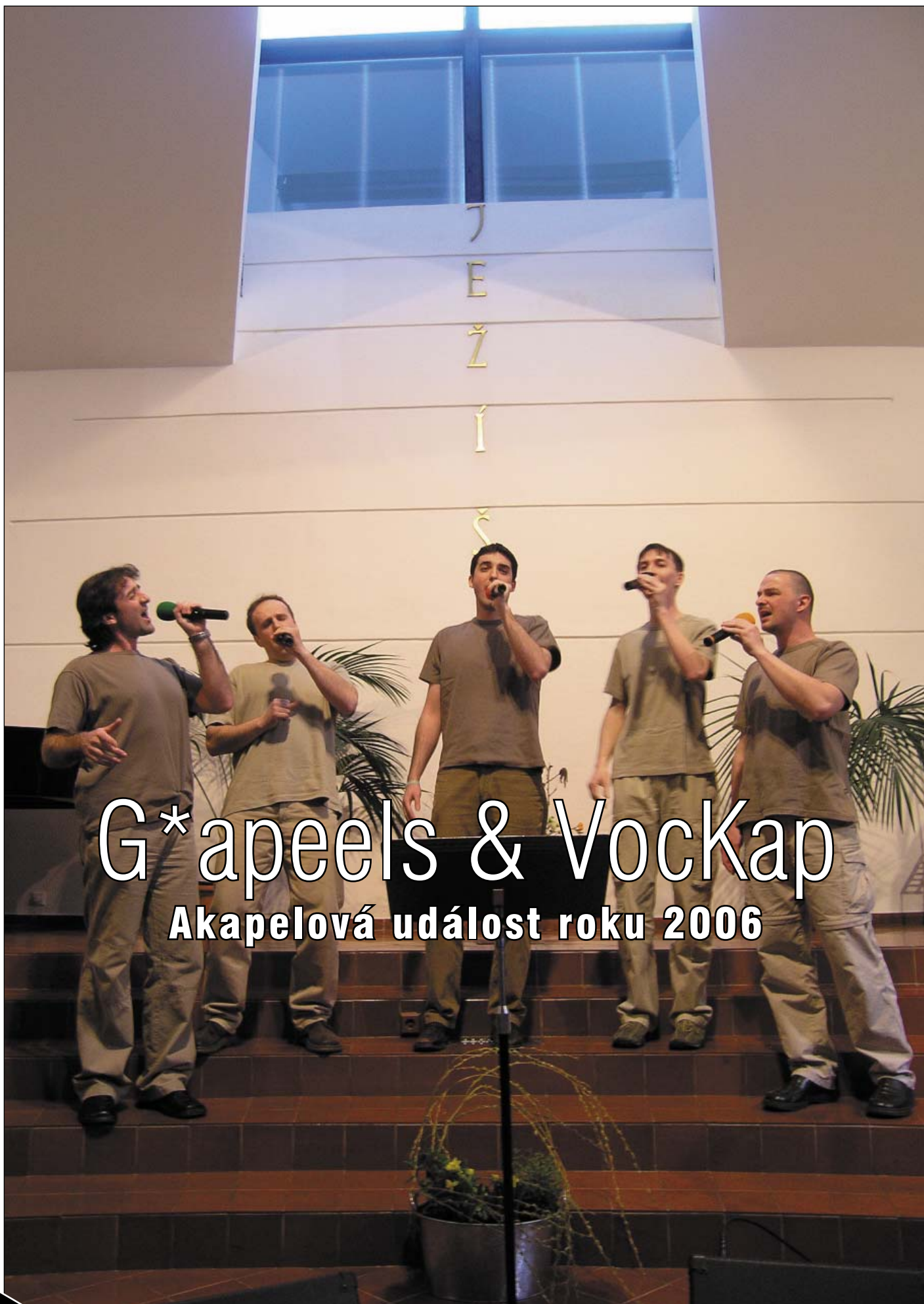
-

20. ČERVNA 2006 V 19:00

KD OPATOV

...A HLAVNĚ NEPŘEPÍNEJTE!

PRAHA

G*apeels & Vockap

Akapeľová událosť roku 2006

Snad každý akapelový fanda se těšil na společné vystoupení dvou skvělých skupin, které se věnují zpěvu bez doprovodu hudby. Zajímavé na tomto společném večeru bylo i to, že G*apeels je kvarteto čistě dívčí a VockKap je naopak kvintet výhradně mužský.

Obě tělesa se již na společném pódiu setkala a to na loňském Spiritual Festu, o němž přinesl zprávu i Protein. Tentokrát však šlo o samostatné předvelikonoční vystoupení G*apeels v adventistickém sboru v Praze na Vinohradech, ve kterém dostal VockKap asi třičtvrtěhodinový prostor.

Vystoupení začalo duchovními písněmi a skupina G*apeels potvrdila nejen svou profesionalitu, ale také cit pro duchovní hudbu. Další blok tvořily písně lidové, které v aranžmá pro čtyři hlasy bez doprovodu dostaly nový rozměr. Pak už dívky uvedly své hosty – skupinu VockKap – a to vtipnou větou: „Nevíme, co nás to napadlo zvat si jako hosty VockKap, když jsou lepší než my.“

VockKap nastoupil svým typickým způsobem – přímo ze zákulisí už s rozezpívanou písní. Další dvě skladby opravdu dokazovaly, že patří spolu s G*apeels a 4tetem Jiřího Korna k tomu nejlepšímu, co momentálně česká hudební scéna v tomto žánru má. Nutno přiznat, že v dalších skladbách už dle mého názoru poněkud zbytečně svůj výkon rozmělnili v legráčkách a vtípcích, které sice již neodmyslitelně k jejich produkci patří, ale čeho je moc, toho je někdy příliš. Při jejich vystoupení stály dívky z G*apeels dole vedle pódia a nejen že se dobře bavily, ale také se k jejich písním přidávaly. VockKap se i přes uvedenou „výtečku“ líbil a přenechal místo opět svým hostitelkám.

G*apeels a VockKap.

FOTO: J. V. HYNEK

Ty pokračovaly už ve volnějším stylu a představily písně různých žánrů zasahujících až do popu, vždy ve velmi zajímavé úpravě pro čtyři hlasy. Musím říct, že z celého večera se mi nejvíce líbily dvě písně, z nichž jedna nevím, jak se jmenuje a od koho je :-)) a druhou byla Sweet Dreams od Annie Lennox. Mám malinko podezření, že G*apeels si na některém z minulých vystoupení VockKapu povšimly, že diváky humor při vystoupení baví, a tak zařadily i premiéru ve svém repertoáru, píseň, při které je doprovází „hudební nenástroj“ – pumpička na kolo – nutno říci, že to bylo vynikající!

Závěr téměř dvouhodinového vystoupení patřil dvěma společným písním, které dobře ukázaly rozdílný přístup obou těles ke zpívání. Vtip a lehkost VockKap a preciznost G*apeels. Měl jsem chuť po vystoupení za dívkami zajít a říci jim svůj námět na dotažení jejich produkce k absolutní dokonalosti – aby zařadily trochu více hravosti a nadhledu, nakonec jsem se toho však zdržel, vždyť pumpička byla jasným vykročením tímto směrem... Přesto jsem jim to ale napsal do diskuze na jejich webu ;-).

Během večera byl představen i sponzor obou kapel, díky kterému vyjde první CD VockKap a druhé G*apeels, takže se všichni máme na co těšit! S tím bylo spojené i společné focení profesionálním fotografem z balkonu, já jsem situaci využil a jeden obrázek jsem mu z podbalkonu uloupil.

Spolu se 4tetem obě skupiny asi nevystoupí, tak je celkem jisté, že akapelovou událost roku 2006 už máme za sebou.

J. V. Hynek
Více na www.vockap.cz
a www.gapeels.cz.

G*apeels.

FOTO: J. V. HYNEK

Ke dni narození Edvarda Beneše 28. května

Nemáme tu na mysli nabádativé povídky o tom, jak se chudý hoch proslavil. Jsme rovněž dalecí vší sentimentality a tím také přeceňování. Jisto však je, že *život ministra Beneše je příkladem*. Protože je to *život úsilovné práce*. Kozlanský synek malých rodičů vydřel si místo mezi mladou českou inteligencí a dosáhl docentury. Takových případů v našem českém životě nebylo málo a není tu tedy nic výjimečného. Benešův čas uhořel až roku 1914 vypuknutím války a tu se ukázala jeho výjimečnost. Velitelem v jeho konání bylo tu politické vědomí o historickém poslání českého národa, přesvědčení o jeho síle a vyspělosti. Takové přesvědčení se ovšem nenachází na cestě a nezískává na politických schůzích. Muž, který se rozhodl pro toto přesvědčení nasadit vše, svoji osobní bezpečnost, štěstí své rodiny a po případech i svůj život, musil se k takovému názoru na politický úkol českého inteligenta těžce vypracovat. Doktor Beneš netápal. Stačilo mu několik slov prof. Masaryka, nedlouhá výměna názorů za podzimního večera kdesi v Letenských sadech a byl rozhodnut. Šel za svým učitelem Masarykem, šel za voláním svého srdce, a to pevně s reálným a přesně vypracovaným programem.

Od této památné rozmluvy s Masarykem neuhnul vlastně nikdy z cesty. *Bylo mu tehdy třicet let* a plných dvacet let dalších budoval na vědomostech a poznání, jež měl už ve své třicítce. Koncepte Benešovy práce a nepřímo i jeho nazírání na evropskou mezinárodní politiku, to je všechno výsledek přípravné práce do třicítky. Od třicítky do padesátky, kdy jeho život byl ověnčen nejen počty tohoto světa, ale i těžkou prací, boji a zlobou malicherných, prováděl už jen svůj program. Proto mohl zůstat sedmnáct let nepřetržitě v čele naší zahraniční politiky a proto její linie na prospěch státu neplápolala nikdy jako korouhvička ve větru, ale ukazovala pevně na vytčený směr.

Nelze mluvit o Benešovi a jeho práci, aniž byla učiněna tato zmínka o jeho zahraniční politice. I když se mluví k lidem nepolitickým a když tu máme na mysli nikoliv muže politiky, ale muže práce. U Beneše obojí tak těsně souvisí, že je tu těžko rozlišovat. Od třiceti let věku lopotí se na jedné brázdě veřejného života, na níž obhajuje svůj stát, a kdo poznal Benešův pracovní den z blízka, uvěří, že být ministrem, není pro něho počta, ale *těžká práce*. Od časného rána do noci je na nohách. Nepřetržitě návštěvy a konference, stálý styk se všemi vyslanci, našimi v zahraničí i zahraničními u nás, zvládání obrovského administrativního aparátu a ještě většího kolosu politických otázek, které dnes hýbou Evropou. Ne nadarmo řekl o něm francouzský ministr Barthou, že Beneš je nejinformovanější politik Evropy. Při tom se Dr. Beneš stále ještě učí. To znamená, že čte všechn světový tisk a světovou literaturu.

Edvard Beneš v roce 1921.

FOTO: SECHTL-VOSECEK.UCW.CZ

Není radno začít s ním řeč o kterékoliv otázce politické nebo literární. Všechno ví a všechno četl. A k tomu má ještě čas pro konání dobrých skutků, pro pomoc lidem, kteří si toho zasluhují, a pro svou zahrádku v Sezimově Ústí. Člověk, který má rád přírodu, je dobrý člověk.

Dr. Edvard Beneš může dnes být příkladem všem mladým lidem a zejména těm, kteří si stále stěžují, že staří je k ničemu nepustí. On ve třiceti letech po boku pětadesátiletého Masaryka dokázal, že léta nejsou v práci rozhodující. Ukázal cestu, kterou mladý člověk může vykonat pro národ divy. Je-li k tomu dostatečně vzdělán a je-li odhodlán těžce a neúnavně pracovat. Francouzský státník, který byl tyto dny v Praze, razil pro Beneše nový titul, nezvyklý v diplomatické terminologii. Řekl, že Beneš je champion evropské politiky. My, kteří na něho hledíme jako na člověka, řekli bychom: Dr. Beneš je *champion práce*.

S.N.
(Převzato z časopisu *Tep pražské Ymky* 6, 1934, 8,
s. 1–2.)

NADACE PRO RADOST

vyhlašuje otevřené grantové kolo na rozdělení výnosů z prostředků NIF za rok 2005 – program Volný čas dětí a mládeže.

Podporované oblasti:

- Projekty pro děti a mládež, jejichž cílem je výchova k odpovědnému lidství (mezilidské vztahy, ochrana přírody, vzdělání, vztah k práci a umění)
- Projekty pro volný čas dětí a mládeže, především ze sociálně slabých, neúplných nebo jinak ohrožených rodin, prevence kriminality mládeže – např. celoroční činnost, prázdninové tábory, sportovní akce, dětská odpoledne aj.
- Projekty pomáhající dětem a mladým lidem jakkoli postiženým

Nadační příspěvek bude poskytnut nestátním neziskovým organizacím, jež jsou v souladu se zákonem řádně registrovány v ČR (občanská sdružení, obecně prospěšné společnosti, účelová zařízení církví – poskytující sociální, zdravotnické, vzdělávací a kulturní služby).

Podporované náklady:

Osobní náklady, materiálové náklady, nemateriálové náklady, investiční náklady.

Délka projektu je maximálně 12 měsíců, vyúčtování projektu je nutno předložit 1 měsíc po skončení projektu.

Maximální výše příspěvku: 50 000 Kč

Minimální výše příspěvku: 10 000 Kč

Žádost o grant musí obsahovat:

- vyplněný čtyřstránkový formulář nadace
- popis projektu nepřesahující 2 strany A4
- kopii statutu nebo stanov organizace, kopii dokladu o přidělení IČO
- výroční zprávu nebo zprávu o hospodaření žadatele za předchozí účetní období, vše v jednom vyhotovení

Uzávěrka je 31. května 2006!

Kontakt:

Ing. Helena Kohoutková
Horníkova 34a
628 00 Brno
tel.: 544 212 294
fax: 544 230 542
e-mail: nadaproradost@volny.cz
www.nadaceproradost.org

Nová tvář na festivalu VOX 006

14. října 2006

V tento den se bude v Praze konat další ročník hudebního festivalu VOX. Jeho organizátoři umožní krátké vystoupení také třem méně známým skupinám, které splní následující kritéria:

Soutěž je určena pro začínající nebo méně známé **česky** zpívající skupiny (interprety), jejichž tvorba obsahuje **křesťanské poselství**.

Týká se všech hudebních stylů kromě tzv. vážné hudby, sborového zpěvu či schol.

Kapela zašle **demonahrávku** (CD, MP3, v nejhorším případě MC) s minimálně dvěma a maximálně čtyřmi písněmi z vlastní tvorby **nejpozději do 31. 8. 2006** na adresu:

Rosa, Thákurova 3, 160 00 Praha 6
e-mail: petr@rosamusic.cz

Podle zaslaných nahrávek vybere komise, složená ze zástupců pořadatelů, médií a hudebníků, tři skupiny, které se budou moci prezentovat v rámci festivalu VOX 006 (každá třemi písněmi).

Na festivalu pak bude hlasováním posluchačů a porotou určen vítěz soutěže, kterému pořadatelé zajistí **1 nahrávací den ve studiu zdarma**.

MANA – setkání všech ymkařů

se uskuteční 22.–24. 9. 2006!

Další informace najdete v průběhu roku na www.ymca.cz. Rezervujte si termín!
Původní dubnový termín byl postoupen busu do Anglie.
Nyní tedy platí září!

HOTEL CALIFORNIA

★★★★

USA Jan Triska
27535 Via Ramona
San Juan Capistrano, CA 92675-5337

PARIS - CHAMPS-ÉLYSÉES

February 24, 99

vážená a milá
paní Oplátková,

děkuji vám mockrát za
vaš laskavý dopis
a staré fotky.

Nemohu říct s jistotou
který z těch vyhublých
hošičků jsem já, ale ten
starý pokrík:

"Radosti dá na tílce
YMCA - tábor - Žloukoviče"
jsem si vždycky pamatoval.

Stojí za povšimnutí, že u me-
paměti slova "tábor" a "YMCA"
jsou v obráceném pořádku.

Zdravím vás srdečně,
vaš

Houza tříčka

MEMBER OF
WORLD
HOTELS
DELUXE COLLECTION

16, rue de Berri, 75008 PARIS - Tél. 01 43 59 93 00 - Téléfax 01 45 61 03 62 - Internet : <http://www.hroy.com/california> - E-mail : cal@hroy.com
Société Immobilière BERRI-PONTHIEU S.A. au capital de 19 600 000 F. R.C.S. Paris B 542 110 978 - Siret 542 110 978 00013 - TVA Intracommunautaire FR 03 542 110 978

FOTO: ARCHIV YMCA

VLČICE JE VLČICE

Táborová píseň

Hudba: B. Nikodém

Slova: K. Kozel

1. Starý vodník u jezera, už za šera
když hasne den bílý,
okukuje situaci v rezervaci,
poučuje víly:

2. Ať jsi starý nebo mladý, každý tady
najde po čem touží,
na sluníčku zapomene na chvíličku
na vše, co ho souží:

Refrain:

Vlčice je Vlčice,
má ji každý rád,
tady slunce nejvíce
dovede tě hrát.

A když večer hvězdičky
nebem zaplanou,
táboráku písničky
vesele zní tmou.

Mějme život všichni rádi,
mládí ať se vydovádí,
jako dobří kamarádi
dovedem se smát...

Vlčice je Vlčice...
řeknu častokrát,
i kdybych byl v Africe,
sem se vrátím rád.

A co najdete v příštím čísle?

1. To, čím do něj přispějete :-)
 2. To, co pro vás připraví ostatní...
- Tématem příštího Proteinu bude:

Ke kořenům YMCA

Parta nadšenců vyrazila busem do Anglie – ke kořenům YMCA. Kromě zážitků za kanálem by bylo zajímavé přečíst si něco o začátcích vašeho sdružení YMCA, do kterého patříte. Udělejte nám radost – pište!

Nezapomeňte ale také na zprávy a (kvalitní) fotografie ze svých akcí.

Uzávěrka je 20. 5. 2006!

Pište na mail redakce: protein@ymca.cz

YMCA v Ústí nad Labem

pořádá

LEMRA CUP 06

11. ročník volejbalového turnaje
na počest zapomenutého občana Ústí nad Labem

Konrád Lemry

který žil v 17. století a díky svému postavení
zámožného měšťana se zasloužil o prvopočátky
rozvoje sportu ve svém milovaném městě

17. června 2006 od 9.00 hodin

TJ SPARTAK (BUNKR)

Ústí nad Labem – Krásné Březno

Pro 6členná smíšená amatérská družstva (min. 2 dívky, věk 15 let a více)

Příhlášky do 10. 6. 2006 (další důležité informace na žádost zašleme)

Startovné: 600 Kč/tým

Hraje se o putovní pohár Konráda Lemry a další zajímavé ceny!

YMCA v Ústí nad Labem, Hradiště 4, klášter sv. Vojtěcha, 400 01 Ústí nad Labem

email: petr@usti.ymca.cz, <http://www.usti.ymca.cz>

Vítězové předchozích ročníků:

1996 – CB Ústí nad Labem
1997 – ECM Litoměřice
1998 – CB Litvínov
1999 – CB Litvínov
2000 – CB Ústí nad Labem

2001 – ECM Litoměřice
2002 – CB Ústí nad Labem
2003 – CB Litvínov
2004 – CB Litvínov
2005 – Bagris Ústí nad Labem